

দাদা ভগৱানৰ আত্মবিজ্ঞান

জ্ঞান পরিচয় পুস্তিকা

মই কোন?

এড়জষ্ট এভ্ৰীবিহেয়াৰ
সংহাত এৰিচলক

যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায়
যিয়ে ভোগিছে তেওঁৰ ভুল

দাদা ভগৱানৰ আত্মবিজ্ঞান

‘মই কোন?’ আৰু দাদা ভগৱানৰ চাৰিটা সোণালী সূত্ৰৰ সংক্ষিপ্ত পৰিচয় দিয়া পুস্তিকা

প্ৰকাশক	ঃ	মহাবিদেহ ফাউণ্ডেশ্বন, আহমদাবাদ, গুজৰাত. ফোন - (০৭৯) ২৭৫৪০৮০৮, ২৭৫৪৩৯৭৯
ভাবমূল্য	ঃ	‘পৰম বিনয়’ আৰু ‘মই একো নাজানো’, এই ভাব।
দ্রব্য মূল্য	ঃ	১০ টকা।
সম্পর্ক সূত্ৰ	ঃ	দাদা ভগৱান পৰিবাৰ, ত্ৰিমন্দিৰ, সীমন্দৰ চিটি, আহমদাবাদ - কলোল হাই-ৱে,
পোষ্ট	ঃ	অডালজ, জিলা - গাঞ্জীনগৰ, গুজৰাত - ৩৮২৪২১
ফোন	ঃ	(০৭৯) ৩৯৮৩০১০০ E-mail : info@dadabhagwan.org www.dadabhagwan.org

দাদা ভগৱান কোন ?

জুন ১৯৫৮ ব এটা সম্প্রদার আনুমানিক ছয় বজার সময়, ভিৰবে ভৰ্তি সূৰত চহৰৰ ৰেল্ৰেষ্টেশ্বন, প্লেটফৰ্ম নং ৩ ব বেঢ়ত বহি থকা শ্ৰী আৰ্মালাল মূলজীভাই পটেলৰপী দেহমন্দিৰত কুদৰতী ৰূপত, অক্ৰমৰূপে, বহুজনৰ পৰা ব্যক্ত হ'বৰ কাৰণে আতুৰ ‘দাদা ভগৱান’ পূৰ্ণৰূপে প্ৰকট হ'ল। আৰু প্ৰকৃতিয়ে সুসজ্জিত কৰিলে আধ্যাত্ম আত্মত আশৰ্চয়। এক ঘন্টাত তেখেতৰ বিশ্বদৰ্শন হ'ল। ‘মই কোন ? ভগৱান কোন ? জগত কোনে চলায় ? কৰ্ম কি ? মুক্তি কি ?’ ইত্যাদি জগতৰ সমস্ত আধ্যাত্মিক প্ৰশ্নৰ সম্পূৰ্ণ বহস্য প্ৰকট হ'ল। এনেকৈ প্ৰকৃতিয়ে বিশ্বৰ সমুখ্যত এক অদ্বিতীয় পূৰ্ণ দৰ্শন প্ৰস্তুত কৰিলে আৰু তাৰ মাধ্যম হ'ল শ্ৰী এ.এম.পটেল, গুজৰাতৰ ভাদৰণ গাঁৱৰ পাটীদাৰ, কাট্ৰেষ্টেৰ ব্যৱসায় কৰোঁতা, পিচতো সম্পূৰ্ণভাৱে বীতৰাগ পুৰুষ !

তেখেতৰ প্ৰাপ্তি হৈছিল, তেনেকৈ কেৱল দুই ঘন্টাতে অন্য মুমুক্ষু সকলোকো আত্মজ্ঞানৰ প্ৰাপ্তি কৰোৱাইছিল, তেখেতৰ আত্মত সিদ্ধ হোৱা জ্ঞানপ্ৰয়োগ দ্বাৰা। তাক ‘অক্ৰম মার্গ’ কোৱা হয়। অক্ৰম অৰ্থাৎ বিনা ক্ৰমৰ, লিফট মার্গ, শোৰ্টকট ! আৰু ক্ৰম অৰ্থাৎ চিৰিৰ পিচত চিৰি, ক্ৰমানুসাৰে ওপৰলৈ উঠা।

তেখেতে স্বয়ং প্ৰত্যেকক ‘দাদা ভগৱান কোন ?’ ব বহস্য জনাই কৈছিল যে “এই যি আপুনি দেখিছে, তেওঁ দাদা ভগৱান নহয়, তেওঁ তো ‘এ.এম.পটেল’ হয়। মই জ্ঞানী পুৰুষ হওঁ আৰু ভিতৰত প্ৰকট হোৱাজন, তেওঁ ‘দাদা ভগৱান’ হয়। দাদা ভগৱান তো চৈধ্য লোকৰ নাথ হয়। তেওঁ আপোনাৰ ভিতৰতো আছে, প্ৰত্যেকৰে ভিতৰত আছে। আপোনাৰ ভিতৰত অব্যক্ত ৰূপত আছে আৰু ‘ইয়াত’ মোৰ ভিতৰত সম্পূৰ্ণৰূপে ব্যক্ত হৈছে। দাদা ভগৱানক মইও নমস্কাৰ কৰোঁ।”

আত্মজ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ প্ৰত্যক্ষ লিঙ্ক

পৰম পূজনীয় দাদাশৰীয়ে নিজৰ জীৱনকালতে পূজনীয় ডাঁ. নীৰুভহন অমীন (নীৰুমাঁ) ক অন্যমুক্ষুক আত্মজ্ঞান দিয়াৰ জ্ঞানসিদ্ধি প্ৰদান কৰিছিল। দাদাশৰীৰ দেহবিলয়ৰ পাচত নীৰুমাঁ তেনেকৈ মুমুক্ষুলোকক সংসঙ্গ আৰু আত্মজ্ঞানৰ প্ৰাপ্তি নিমিত্ত ভাবেৰে কৰাইছিল। পূজ্য দীপকভাই দেসাইক দাদাশৰীয়ে সংসঙ্গ কৰাৰ সিদ্ধি প্ৰদান কৰিছিল। নীৰুমাঁৰ উপস্থিতিতে তেওঁৰ আশীৰ্বাদত দেশ-বিদেশত বহু ঠাইত যায় মুমুক্ষুসকলক আত্মজ্ঞান প্ৰাপ্তি কৰাইছিল, যি নীৰুমাঁৰ দেহবিলয়ৰ পিচতো চলি আছে। এই আত্মজ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ পিচত হেজাৰো মুমুক্ষু সাংসাৰিক আৰু পাৰিবাৰিক দায়িত্ব পালন কৰিও মুক্তি অৱস্থাত থাকি আত্মৱমণতাৰ অনুভৱ কৰিছে।

মই কোন ?

ভিম, নাম আৰু ‘নিজে’

- দাদাৰ্ত্তি ঃ কি নাম আপোনাৰ ?
 প্ৰশ্নকৰ্তা ঃ মোৰ নাম চন্দুলাল* ।
 দাদাৰ্ত্তি ঃ সঁচাকৈ আপুনি চন্দুলাল হয় নে ?
 প্ৰশ্নকৰ্তা ঃ হয় ।
 দাদাৰ্ত্তি ঃ চন্দুলাল তো আপোনাৰ নাম হয় । চন্দুলাল আপোনাৰ নাম
 নহয় নে ? আপুনি ‘নিজে’ চন্দুলাল হয় নে আপোনাৰ নাম চন্দুলাল ?
 প্ৰশ্নকৰ্তা ঃ সেইটো তো নাম হয় ।

দাদাৰ্ত্তি ঃ হয়, তেনেহ'লে আকো ‘আপুনি’ কোন ? যদি চন্দুলাল
 আপোনাৰ নাম হয় তো আপুনি কোন হয় ? আপোনাৰ ‘নাম’ আৰু ‘আপুনি’ বেলেগ
 নহয় নে ? ‘আপুনি’ নামৰ পৰা বেলেগ হয় তেনেহ'লে ‘আপুনি’ (নিজে) কোন
 হয় ? এইটো কথা আপুনি বুজিব পাৰিছে নহয়, যে মই কি ক'ব বিচাৰিছোঁ ?
 ‘এইজোৰ মোৰ চশ্চা’ কোৱাত তেন্তে চশ্চা আৰু আপুনি বেলেগ হয়, নে নহয় ?
 এনেকৈ আপুনি (নিজে) নামৰ পৰা বেলেগ হয়, এনেকুৰা এতিয়া লগা নাই নে ?

যেনেকৈ দোকানৰ নাম ৰাখে ‘জনৰল ট্ৰেডস’, তো সেইটো কোনো গুলাহ
 (দোষ, পাপ, অপৰাধ) নহয়। কিন্তু তাৰ মালিকক আমি কওঁ যে ‘এ ! জনৰল
 ট্ৰেডস, ইয়াত আহা !’ তেতিয়া মালিকে কি কয় যে ‘মোৰ নাম তো জয়তীলাল
 আৰু জনৰল ট্ৰেডস তো মোৰ দোকানৰ নাম !’ অৰ্থাৎ দোকানৰ নাম বেলেগ
 আৰু মালিক তাৰপৰা বেলেগ, বয়-বস্তু বেলেগ, সকলো বেলেগ-বেলেগ হয় নে ?
 আপোনাৰ কি লাগিছে ?

প্ৰশ্নকৰ্তা ঃ সঁচা ।

* চন্দুলালৰ ঠাইত পঢ়োতাই নিজৰ নাম বুজিব ।

দাদাশ্রী : কিন্তু ইয়াত হ'লে, 'নহয়, মইয়ে চন্দুলাল হওঁ' এনেকৈ কয়। অর্থাৎ দোকানৰ বোর্ডে মই আৰু মালিকো মই ! আপুনি চন্দুলাল হয়, সেইটো তো পৰিচয়ৰ সাধন (উপকৰণ, কাৰ্য আৰম্ভ, সিদ্ধি কৰা কাৰ্য) হয়।

প্ৰভাৱ হৈছে যদি, আত্মস্বৰূপ নহয়

আপুনি চন্দুলাল একেবাৰে নহয় এনেকুৰাও নহয়। আপুনি হয় চন্দুলাল, কিন্তু 'বায় বিলেটিৰ ব্যু পোইন্ট' (ব্যারহারিক দৃষ্টি) ত যু আৰ চন্দুলাল ইজ্ কৰেষ্ট।

প্ৰশ্নকৰ্তা : মই তো আঢ়া হওঁ, কিন্তু নাম চন্দুলাল হয়।

দাদাশ্রী : হয়, কিন্তু এতিয়া 'চন্দুলাল' ক কোনোবাই গালি দিয়ে তো আপোনাৰ প্ৰভাৱ হ'ব নে নহয় ?

প্ৰশ্নকৰ্তা : প্ৰভাৱ তো হ'বয়ে।

দাদাশ্রী : তেতিয়াহ'লে আপুনি 'চন্দুলাল' হয়, 'আঢ়া' নহয়। আঢ়া হোৱা হ'লে তো আপোনাৰ প্ৰভাৱ নহ'লে হয় আৰু প্ৰভাৱ হয়, এই কাৰণে আপুনি চন্দুলালে হয়। চন্দুলালৰ নামত কোনোবাই গালি দিয়ে তেতিয়া আপুনি সেইটো ধৰি লয়। চন্দুলালৰ নামলৈ কোনোবাই উল্টা-ছিখা কয় তো আপুনি বেৰত কাণ দি শুনে। মই কওঁ যে, 'ভাই, বেৰখনে আপোনাক কি কৈছে ?' তেতিয়া কয়, 'নহয়, বেৰখনে নহয়, ভিতৰত মোৰ কথা চলিছে, সেইটো মই শুনি আছোঁ।' কাৰ কথা চলিছে ? তেতিয়া কয়, 'চন্দুলালৰ'। অৱে, কিন্তু 'আপুনি' চন্দুলাল নহয়। যদি 'আপুনি' আঢ়া হয় তেন্তে চন্দুলালৰ কথা নিজৰ ওপৰত নলালে হয়।

প্ৰশ্নকৰ্তা : প্ৰকৃততে তো 'মই আঢ়ায়ে হওঁ', নহয় নে ?

দাদাশ্রী : এতিয়ালৈ আপুনি আঢ়া হোৱা নাই, নহয় নে ? চন্দুলালে হয়, নহয় নে ? 'মই চন্দুলাল হওঁ' এইটো আৰোপিত ভাৱ (স্থাপিত ভাৱ)। আপোনাৰ 'মই চন্দুলাল হওঁ', এনেকুৰা বিলীফ (মান্যতা) ঘৰ (বাস) কৰি গৈছে, এইটো বং বিলীফ (ভুল মান্যতা)।

କିମାନବୋର ବଂଧୁ ବିଲୀଫ୍

‘ମହି ଚନ୍ଦୁଲାଲ ହେଉ’ ଏହିଟୋ ମାନ୍ୟତା, ଏହି ବିଲୀଫ୍ ତୋ ଆପୋନାର ବାତିର ଟୋପନିତୋ ନାଯାଯ, ନହ୍ୟ ନେ ! ଆବୋଗବି ମାନୁହେ ଆପୋନାର ବିବାହ କରିବାଇ ଆପୋନାକ କଯ ଯେ ‘ତାହିଁ ତୋ ଏହି ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ଵାମୀ ?’ ଏହିକାରଗେ ଆମିଯେ ଆକୋ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ମାନି ଲୈଛେଁ । ପିଚତ ଆପୁନି ‘ମହି ଏହେଂବ ସ୍ଵାମୀ ହେଉ, ସ୍ଵାମୀ ହେଉ’ କବି ଥାକିଲ । କୋନୋବାଇ ଚିବଦ୍ଧିନର କାରଗେ ସ୍ଵାମୀ ହୟ ନେକି ? ଡାଇରୋଚ୍ ହୋରାର ପିଚତ ଦ୍ଵିତୀୟ ଦିନା ତେଓଂବ ସ୍ଵାମୀ ଥାକିବ ନେକି ? ଅର୍ଥାଏ ଏହିବୋର ବଂ ବିଲୀଫ୍ ବହି ଗୈଛେ ।

‘ମହି ଚନ୍ଦୁଲାଲ ହେଉ’ ଏହିଟୋ ପ୍ରଥମ ବଂ ବିଲୀଫ୍ । ଆକୋ ‘ଏହି ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ଵାମୀ ହେଉ’ ଏହିଟୋ ଦ୍ଵିତୀୟ ବଂ ବିଲୀଫ୍, ‘ମହି ବୈସର ହେଉ’ ଏହିଟୋ ତୃତୀୟ ବଂ ବିଲୀଫ୍, ‘ମହି ଉକିଲ ହେଉ’ ଏହିଟୋ ଚତୁର୍ଥ ବଂ ବିଲୀଫ୍, ‘ମହି ଏହି ଲ୍ଯାଜନର ପିତ୍ର ହେଉ’ ଏହିଟୋ ପଞ୍ଚମ ବଂ ବିଲୀଫ୍, ‘ମହି ଏହେଂବ ମୋମାଇ ହେଉ’ ଏହିଟୋ ସର୍ଷ ବଂ ବିଲୀଫ୍, ‘ମହି ବଗାବରଣ ହେଉ’ ଏହିଟୋ ସପ୍ତମ ବଂ ବିଲୀଫ୍, ‘ମହି ପଞ୍ଚଶିଲ ବଚରବ ହେଉ’ ଏହିଟୋ ଅଷ୍ଟମ ବଂ ବିଲୀଫ୍, ‘ମହି ଏହେଂବ ପାର୍ଟନର ହେଉ’ ଏହିଟୋ ଓ ବଂ ବିଲୀଫ୍ । ‘ମହି ଇନକମଟେକ୍ସ’ ପେୟର ହେଉ’ ଏନେକେ ଆପୁନି କଯ ତେଣେ ସେଇଟୋଓ ବଂ ବିଲୀଫ୍ । ଏନେକୁରା କିମାନ ବଂ ବିଲୀଫ୍ ବହି ଗୈଛେ ?

‘ମହି’ ବିଷାନ ପରିବର୍ତ୍ତନ

‘ମହି ଚନ୍ଦୁଲାଲ ହେଉ’ ଏହିଟୋ ଅହଂକାର । କିଯାନୋ ଯାତ ‘ମହି’ ନାହିଁ, ତାତ ‘ମହି’ର ଆବୋଗଣ କରିଛେ, ସେଇଟୋର ନାମ ଅହଂକାର ।

ପ୍ରଶ୍ନକର୍ତ୍ତା : ‘ମହି ଚନ୍ଦୁଲାଲ ହେଉ’ କଯ, ତାତ ଅହଂକାର କାତ ଆହିଲ ? ‘ମହି ଏନେ ହେଉ, ମହି ତେଣେ ହେଉ’ ଏନେକୁରା କରିଲେ ସେଇଟୋ ବେଳେଗ କଥା, କିନ୍ତୁ ସ୍ଵାଭାବିକ ବ୍ୟପତ କଲେ, ତାତ ଅହଂକାର କାତ ଆହିଲ ?

ଦାଦାତ୍ରୀ : ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାରତ କଯ ଯଦିଓ ଅହଂକାର କି ଗୁଡ଼ି ଯାଯ ? ‘ମୋର ନାମ ଚନ୍ଦୁଲାଲ’ ଏନେକେ ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବେ କୋରାତୋ ସେଇଟୋ ଅହଂକାରେ ହୟ । କିଯାନୋ ଆପୁନି ‘ଯି ହୟ’ ସେଇଟୋ ନାଜାନେ ଆକୁ ‘ଯି ନହ୍ୟ’ ତାର ଆବୋପ କରେ (ସାପନ କରେ), ସେଇଯା ସକଳୋ ଅହଂକାରେ ହୟ ନେ ନହ୍ୟ !

‘ଆପୁନି ଚନ୍ଦୁଲାଲ ହୟ’ ସେଇଟୋ ଡ୍ରାମେଟିକ (ନାଟକିଯ) ବନ୍ଦ । ଅର୍ଥାଏ ‘ମହି ଚନ୍ଦୁଲାଲ ହେଉ’ ଏନେକେ କୋରାତ ଲୋକଚାନ (କ୍ଷତି) ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ‘ମହି ଚନ୍ଦୁଲାଲ ହେଉ’ ଏନେକୁରା ବିଲୀଫ୍ ଥାକିବ ନାଲାଗେ ।

প্রশ্নকর্তা : হয়, নতুবা ‘মই’ পদ আহি গ’ল।

দাদাশ্রী : ‘মই’ ‘মই’ র ঠাইত বহে তেন্তে অহংকার নহয়। কিন্তু ‘মই’ প্রকৃত ঠাইত নাই, আরোপিত ঠাইত আছে এই কাবণে অহংকার। আরোপিত ঠাইত পৰা ‘মই’ আঁতৰ হয় আৰু মূল (প্রকৃত) ঠাইত বহে তেন্তে বুজিবা অহংকার গ’ল। অৰ্থাৎ ‘মই’ বাহিৰ কৰিব নালাগে, ‘মই’ ক তাৰ প্ৰকৃত ঠাইত বাখিব লাগে।

জ্ঞানীয়েহে পৰিচয় কৰায় ‘মই’ ব

প্রশ্নকর্তা : ‘মই কোন’ এইটো জানিবৰ যি কথা, সেইটো এই সংসাৰত থাকি কেনেকৈ সন্তুষ্ট হ’ব পাৰে?

দাদাশ্রী : তেনেহ’লে ক’ত থাকি জানিব পাৰি সেইটো ? সংসাৰৰ বাহিৰে আৰু কোনো ঠাই আছে য’ত থাকিব পাৰি ? এই জগতত সকলো সংসাৰীয়ে হয় আৰু সকলোৱে সংসাৰৰ ভিতৰত আছে। ইয়াত ‘মই কোন’ এইটো জানিবলৈ পাৰ এনেকুৰা। ‘আপুনি কোন হয়’ এইটো জানিবৰ বিজ্ঞানে আছে ইয়াত। ইয়াত আহিৰ, মই আপোনাক পৰিচয় কৰাই দিম।

আৰু এইটো মই আপোনাক যিমান শুধিছোঁ, সেইটো মই আপোনাক এনেকৈ কোৱা নাই যে আপুনি এনে কৰক। আপোনাৰ দ্বাৰা হ’ব পাৰে, এনেকুৰা নহয়। অৰ্থাৎ মই আপোনাক কি কৈছোঁ যে মই আপোনাৰ কাৰণে সকলো কৰি দিম। এই কাৰণে আপুনি চিন্তা নকৰিব। এইটো তেন্তে প্ৰথমে বুজি লোৱা যে প্ৰকৃততে ‘আমি’ কি হয় আৰু কি জনিবৰ যোগ্য (উচিত) হয় ? সত্য (সঁচা, প্ৰামাণিক, শুন্দ) কথা কি ? কৰেষ্টনেচ কি ? জগত কি ? এই সকলো কি ? পৰমাত্মা কি ?

পৰমাত্মা আছে ? পৰমাত্মা আছেয়ে আৰু তেওঁ আপোনাৰ ওচৰতে (নিকট, অদূৰ) আছে। বাহিৰত ক’ত বিচাৰি আছে ? কিন্তু কোনোবাই আমাক এই দুৱাৰখন মুকলি কৰি দিয়ে তেন্তেহে দৰ্শন কৰিব পাম নহয় ! এই দুৱাৰখন এনেকুৰাকৈ বন্ধ হৈ গৈছে যে নিজৰ দ্বাৰা খোলা যায়, এনেকুৰা নহয়ে। সেইটো তো যিয়ে পাৰ হৈছে এনে তৰণতাৰণ জ্ঞানী পুৰুষৰহে কাম।

নিজৰ ভুলেই নিজৰ ওপৰৱালা (বৰিষ্ঠ মালিক, ওপৰৰ)

ভগৱান হ'ল আপোনাৰ স্বৰূপ। আপোনাৰ কোনো ওপৰৱায়ে নাই। কোনো বাপেকো ওপৰৱায়ে নাই। আপোনাক কোনোৱে একো কৰাওঁতায়ে নাই। আপুনি স্বতন্ত্ৰয়ে হয়, কেৱল (একমাত্ৰ) নিজৰ ভুলৰ কাৰণে আপুনি বান্ধনত আছে।

আপোনাৰ কোনো ওপৰৱায়ে নাই আৰু আপোনাৰ ভিতৰত কোনো জীৱৰ দখলো (হস্তক্ষেপ) নাই। ইমানবোৰ জীৱ আছে, কিন্তু কোনো জীৱৰ আপোনাৰ ভিতৰত দখল নাই। আৰু এই মানুহবোৰে যি কিছু দখল কৰি আছে, তেন্তে সেইটো আপোনাৰ ভুলৰ কাৰণত দখল কৰি আছে। আপুনি যি (পূৰ্বত) দখল কৰিছিল, তাৰেই এইটো ফল (পৰিণাম)। এইটো মই নিজে চাই (দেখি) কৈছোঁ।

মই এই দুটা বাক্যত গাৰণ্টী দিছোঁ, ইয়াৰ দ্বাৰা মানুহ মুক্ত (বন্ধন নথকা) থাকিব পাৰিব। মই কি কৈছোঁ যে, ‘আপোনাৰ ওপৰৱায়ে জগতত কোনো নাই। আপোনাৰ ওপৰৱালা আপোনাৰ ইণ্ডোৱা আৰু মিষ্টেক্স হয়। এই দুটা নথকা হয় তেন্তে আপুনি পৰমাঞ্চায়ে হয়।’ আৰু ‘আপোনাৰ ভিতৰত কাৰো অলগো দখল নাই। কোনো জীৱই কোনো জীৱত কিপিংমাত্ৰ দখল কৰিব পাৰে এনেকুৰা স্থিতিতে নাই, এনেকুৰা এইখন জগত।’ এই দুটা বাক্যই সকলো সমাধান আনি দিয়ে।

ভগৱানৰ শুন্দ ঠিকনা

ফোৰেনৰ সাইনিস্ট সকলে সুধিছিল যে, ‘ভগৱান নাই নেকি?’ তেতিয়া মই কৈছিলোঁ, ‘ভগৱান নথকা হ'লে তো এই জগতত যি ভাবনাবোৰ হয়, সুখ আৰু দুখৰ যি অনুভৱ হয়, সেইটোৰ কোনো অনুভৱে নহ'লে হয়। এইকাৰণে ভগৱান নিশ্চয় আছে। তেওঁ মোক সুধিছিল যে, ‘ভগৱান ক'ত থাকে?’ মই কৈছিলোঁ, ‘আপোনাৰ ক'ত থকা যেন লাগিছে?’ তেতিয়া তেওঁক'লে, ‘ওপৰত।’ মই সুধিলো, ‘তেওঁ ওপৰত ক'ত থাকে? তেওঁৰ গলি (উপপথ) ব নম্বৰ কি? কোনটো গলি, জানেনে আপুনি? চিঠি গৈ পায় এনেকুৰা শুন্দ এড্ৰেস আছে আপোনাৰ ওচৰত?’ ওপৰত তো কোনো বাপেকো নাই। সকলো ঠাই মই ঘূৰিপকি আহিছোঁ। সকলো মানুহে কৈছিল যে ওপৰত

আছে, ওপর ফালে আঙুলি তুলি থাকে। সেয়েহে মোৰ মনত হ'ল যে সকলো
মানুহে কৈ আছে, এইকাৰণে কিবা থাকিব লাগে। এইকাৰণে মই ওপৰত সকলো
ঠাই তালাচ(বিচাৰণ, সন্ধান) কৰি আহিছোঁ তেন্তে ওপৰত তো খালি (শূন্য) আকাশে
আছে, ওপৰত কোনোৱে নাপালোঁ। ওপৰত তো কোনোও নাথাকে। এতিয়া
তেওঁলোক ফোৰেনৰ সাইন্টিষ্ট সকলে মোক ক'লে যে, ‘ভগৱানৰ শুন্দ এড্ৰেস ক'ব
নেকি?’ মই ক'লো, লিখি লওঁক। গোড় ইজ্জ'ইন ভ্ৰূৰী ক্ৰিয়েচৰ, বিহেৰ ‘ৱিজিবল’
অৰ্থ ‘ইনৱিজিবল’, নোট ইন ক্ৰিয়েচন।’ (ভগৱান চকুৰ দ্বাৰা দেখা পোৱা বা দেখা
নপোৱা প্ৰত্যেক (এক এক) জীৱত বিদ্যমান আছে, কিন্তু মানৱ নিৰ্মিত কোনো
বস্তু নাই।)

মনোনুকূলৰ সিদ্ধান্ত

কিমান বোৰ সংযোগ একত্ৰিত হোৱাত কোনো কাৰ্য্য হয়, অৰ্থাৎ এইটো
সাইন্টিফিক সৰকমস্টেষ্টিগ্যোল এবিদেৱ। তাত অহংকাৰ কৰি, ‘মই কৰিছোঁ’ কৈ
হংকাৰ কৰি থাকে। ভাল হোৱাত ‘মই কৰিছোঁ’ আৰু বেয়া(দুৰৱস্থা) হোৱাত ‘মোৰ
সংযোগ এতিয়া ভাল নহয়’ এনেকৈ আমাৰ মানুহে কয় নহয়?

উপাৰ্জন হয় তেতিয়া সেইটোৰ গৰ্বস (অহংকাৰ বস) নিজে চাকে আৰু
যেতিয়া ক্ষতি (হানি) হয় তেতিয়া কিবা বাহানা বণাই। আমি সোধো, মালিক,
এতিয়া এনেকুৱা কিয় হৈগ'ল ?’ তেতিয়া তথেতে কয়, ‘ভগৱান উদাস (খং)হৈছে।’
কিন্তু এনেকুৱা আৰোপ তেওঁৰ ওপৰত (ভগৱানৰ ওপৰত) লগাব নালাগে। কোনো
আনৰ ওপৰত আৰোপ লগাই সেইটো তেন্তে উচিত, কিন্তু ভগৱানৰ ওপৰত আৰোপ
লগাব পাৰি নেকি? এইটোৰ ফল তো আগৰ জন্মত(সংসাৰৰ) ভয়ানক শিকলী
পায়। বা আকৌ ক'ব, ‘স্টার্স ফেৰবেৱল (গ্রহ অনুকূল) নহয়।’ বা আকৌ, ‘পার্টনৰ
মুআ অভদ্র (অভাল, বেয়া)’ এইদৰে কয়। নাইবা ‘ল'ৰাৰ বোৱাৰী অশুভ আহিছে’
এনেকৈ কয় কিন্তু নিজৰ মূৰত আহিব নিদিয়ে। নিজৰ মূৰত কেতিয়াও গুনাহগাবী
(দোষ, পাপ, অপৰাধ) নলয়।

কৰ্তাপদ দ্বাৰা কৰ্মবন্ধন

প্ৰশ্নকৰ্তা : এই কৰ্মৰ বন্ধনৰ ভিতৰৰ পৰা এৰাই যাবৰ কাৰণে (মুক্তিৰ
কাৰণে) কি কৰোঁ?

দাদাৰ্তীঃ এই যি কৰ্ম, সেইটো কৰ্তাৰ অধীন। এই কাৰণে কৰ্তা হয়
যদিহে কৰ্ম হ'ব। কৰ্তা নহয় তেন্তে কৰ্ম নহ'ব। কৰ্তা কেনেকৈ? আৰোপিত ভাৱত
যাই বহিল

এই কাবণে কর্তা হ'ল। নিজৰ মূল স্বভাবত আহিলে তেন্তে নিজে কর্তা নহয়ে। ‘মই কবিছো’ এনেকৈ কয়, এই কাবণে কর্তা হ'ল। অর্থাৎ কৰ্মক আধাৰ দিলে। এতিয়া নিজে কর্তা নহ'লে তেতিয়াহে কৰ্ম এৰা যাৰ (মুক্ত হোৱা, মুকলি হোৱা), নিৰাধাৰ কৰাত কৰ্ম এৰা যাৰ। অর্থাৎ কৰ্তাপন আছে, তেতিয়ালৈকে কৰ্ম আছে।

এতিয়া আপুনি ‘মই চন্দুলাল’ এনেকৈ মানি লৈছে, এইকাৰণে সকলো একাকাৰ (তন্ময়তা) হৈ গৈছে। ভিতৰত দুয়ো বস্তু পৃথক - পৃথক হয়। ‘আপুনি’ পৃথক আৰু চন্দুলাল পৃথক হয়। কিন্তু এইটো আপুনি নাজানে, তেতিয়ালৈকে কি হ'ব? জ্ঞানী পুৰুষে ভেদ বিজ্ঞান দ্বাৰা পৃথক-পৃথক কৰি দিয়ে, পিচত যেতিয়া ‘আপুনি’ (চন্দুলালৰ পৰা) পৃথক হৈ যাৰ, তেতিয়া ‘আপুনি’ একো কৰিব নালাগে, সকলো ‘চন্দুলালে’ কৰি থাকিব।

আত্মা- অনাত্মাৰ বৈজ্ঞানিক বিভাজন

যদিৰে এই আঙুষ্ঠিটোত সোনা আৰু পিতল উভয় মিশ্রিত (মিহলী) হৈছে, সেইটো আমি গাঁওত নি কাৰোবাক কওঁ যে, ‘ভাই, পৃথক-পৃথক কৰি দিয়ক নে!’ তেন্তে কি কোনোৱেও কৰি দিব পাৰিব ? কোনে কৰিব পাৰিব ?

প্ৰশ্নকৰ্তা ১ সোণাবিয়েহে কৰিব পাৰিব।

দাদাৰ্ত্তী ১ যাৰ এইটো কাম, যিয়ে ইয়াত এক্সপৰ্ট, তেওঁ সোনা আৰু পিতল উভয়কে পৃথক কৰি দিব। এশত এশ তোলা সোনা পৃথক কৰি দিব, কিয়নো তেওঁ উভয়ৰে গুণধৰ্ম জানে যে সোনৰ গুণধৰ্ম এইটো হয় আৰু পিতলৰ গুণধৰ্ম এনেকুৰা হয়। তেনেকৈ জ্ঞানীপুৰুষে আত্মাৰ গুণধৰ্মক জানে আৰু অনাত্মাৰ গুণধৰ্মকো জানে। এইকাৰণে জ্ঞানী পুৰুষে ইয়াক পৃথক কৰি দি দিয়ে তেতিয়া আত্মাৰ পৰিচয় হৈ যায়।

জ্ঞানবিধি কি ?

প্ৰশ্নকৰ্তা ১ আপোনাৰ জ্ঞানবিধি কি?

দাদাৰ্ত্তী ১ জ্ঞানবিধি তো চেপৰেশ্বন (পৃথক) কৰা হয়, পুদগল (আনাত্মা) আৰু আত্মাৰ ! শুন্দ চেতন আৰু পুদগল, উভয়ৰ চেপৰেশ্বন।

প্রশ্নকর্তা : এইটো সিদ্ধান্ততঃ তেন্তে ঠিকে (সঁচা, সত্য, শুদ্ধ) কিন্তু সেইটোর পদ্ধতি কি ?

দাদাশ্রী : ইয়াত লোরা-দিয়া যেন একো নহয়। কেবল ইয়াত বহি এইটো যেনেকুৱা হয় তেন্তেকে কোৱাৰ প্ৰয়োজন ('মই কোন' তেওঁৰ পৰিচয় (অনুভৱ) কৰোৱাৰ দুই ঘন্টাৰ জ্ঞানপ্ৰয়োগ হয়। তাৰ ভিতৰত আঠচল্লিছ মিনিট আঢ়া-অনাঙ্গাৰ পৃথক (ভেদ) কৰোঁতা ভেদবিজ্ঞানৰ বাক্য ক'বলৈ দিয়া হয়। যি সকলো মুমুক্ষুৰে ক'বলাগো। তাৰ পিচত এঘন্টাত পাঁচ আঢ়া, উদাহৰণ দি বিস্তাৰিতভাৱে বুজোৱা হয় যে এতিয়া বাকীৰ (অৱশেষৰ) জীৱন কেনেকৈ আদৰ্শৰূপত অতিবাহিত কৰিব লাগিব, যাৰ দ্বাৰা নতুন কৰ্ম বন্ধা নাযায় আৰু পুৰণি কৰ্ম সম্পূৰ্ণভাৱে নিঃশেষ হৈ যায়, লগতে 'মই শুদ্ধাঙ্গা হওঁ' বলক্ষ্য সদাই থাকে।)

ধ্যেয় (উদ্দেশ্য) একমাত্ৰ এইটোৱেই হ'ব লাগে

প্রশ্নকর্তা : মানুহৰ ধ্যেয় কি হ'ব লাগে ?

দাদাশ্রী : মোক্ষত যোৱাৰে ! এইটোৱেই ধ্যেয় হ'ব লাগে। আপুনিও মোক্ষতে যাৰ নহয় নে ! কেতিয়ালৈকে ঘূৰি ফুৰিব (জন্ম মৰণৰ চক্ৰত ঘূৰা) ? অনন্ত জন্মৰ পৰা ঘূৰি ঘূৰি ঘূৰাত একো বাকীয়ে এৰা নাই নহয় ! তিৰ্যৰ্থও (জানোৱাৰ) গতিত, মানুহ গতিত, দেৱগতিত, সকলো ঠাইত ঘূৰি ফুৰিয়ে আছে। কি কাৰণে ঘূৰি ফুৰিব লগা হ'ল ? কিয়নো 'মই কোন' এইটোৱেই নাজানে। নিজৰ স্বকপে চিনিনাপায়। নিজৰ স্বকপ চিনিব লাগে। 'নিজে কোন' ইয়াৰ পৰিচয় (অনুভৱ) কৰিব নালাগে নে ?

'স্বভাৱ'ত অহাত পৰিশ্ৰম নহয়

মোক্ষ অৰ্থাৎ নিজৰ স্বভাৱত অহা আৰু সংসাৰ অৰ্থাৎ নিজৰ বিশেষ ভাবত যোৱা। ইয়াৰ ভিতৰত সহজ (সৰল) কি ? স্বভাৱত থকা ! অৰ্থাৎ মোক্ষ কঠিন নহয়। সংসাৰ সদায়ে কঠিন হয়। মোক্ষ তো খিচৰী বনোৱাতকৈও সহজ। খিচৰী বনোৱাৰ কাৰণে তো খৰি আনিব লাগে, দাইল-চাউল আনিব লাগে, ডেকচি (ডাঙৰ কেটলি, চৰ - হাড়ী) আনিব লাগে, পানী আনিব লাগে, তেতিয়াহে গৈ খিচৰী হ'ব। যেনিবা মোক্ষ তো খিচৰীতকৈও সহজ, কিন্তু মোক্ষদাতা (মোক্ষদিত্বতা) জ্ঞানী পার লাগিব।

নহ'লে মোক্ষ কেতিয়াও নহ'ব। কৌটি জনম লোরাতো নহ'ব। অনন্ত জন্ম হৈয়ে
গৈছে, নহয় নে ?

প্রথম মোক্ষ অর্থাৎ সংসাৰী দুখৰ অভাৱ হয়। সংসাৰৰ দুঃখতো দুঃখ
নালাগে, ব্যাকুলতাৰ (ব্যগ্ৰ, উদ্বিঘ্ন) ভিতৰতো সমাধি থাকে, সেইটো প্রথম মোক্ষ।
আৰু পিচত এইটো দেহ (শৰীৰ) এৰাত আত্যাস্তিক মোক্ষ। কিন্তু প্রথম মোক্ষ
ইয়াতে হ'ব লাগিব। মোৰ মোক্ষ হৈয়ে গৈছে নহয় ! সংসাৰত থকাতো সংসাৰ
স্পৰ্শ নকৰে, এনেকুৱা মোক্ষ হৈ যাব লাগে। এই অক্রম বিজ্ঞান দ্বাৰা এনেকুৱা হ'ব
পাৰে।

অক্রম ভজন দ্বাৰা অঙ্গুত (অভূতপূৰ্ব, বিলক্ষণ) সিদ্ধি

সংসাৰত থাকি, ইমান খিনিয়ে নহয়, কিন্তু ৰাইফৰ (পত্নীৰ) সৈতে থাকিও
আত্মজ্ঞান পাৰ পাৰে এনেকুৱা। পুত্ৰ-কন্যাক বিয়াদি, সংসাৰীক সকলো কাৰ্য্য কৰি
আত্মজ্ঞান হ'ব পাৰে। মই সংসাৰত থাকিয়ে আপোনাক এইটো কৰাই দিওঁ। আকৌ
ইয়াতকৈ বেছি আৰু কি গাৰচী বিচাৰিছে ?

এইটো অপৰাদ মার্গ। আপুনি অলপো পৰিশ্ৰম কৰিব নালাগে। আপোনাৰ
আত্মাৰ আপোনাৰ হাতত দি দিম, তাৰ পিচত আত্মাৰ আনন্দত থাকিব। আপুনি
আৰু একোও কৰিব নালাগে। পুনৰ আপোনাৰ কৰ্ময়ে নাবাঞ্চে।

প্রথমে অজ্ঞানৰ পৰা মুক্তি হৈ যায়। পিচত এক-দুই জনমত অস্তিম (পৰম)
মুক্তি হৈ যাব।

মই আত্মজ্ঞান দিওঁ, তাৰ দ্বাৰা অনেক প্ৰকাৰৰ কৰ্ম ভস্মীভূত হৈ যায়
আৰু সেই সময়ত অনেক আৱৰণ খণ্ডিত (নষ্ট) হৈ যায়। তেতিয়া ভগৱানৰ কৃপা
হোৱাৰ লগতে তেওঁ নিজে জাগৃত (জাগ্রত) হৈ যায়। সেই জাগৃতি পুনৰ নাযায়,
(আত্মা) জাগ্রত হোৱাৰ পিচত সেইটো নাযায়। নিৰস্তৰ জাগৃত থাকিব পাৰে।
অর্থাৎ নিৰস্তৰ প্ৰতীতি থাকিবয়ে। আত্মাৰ অনুভৱ হৈ গ'ল, অর্থাৎ দেহাধ্যাস এৰা
(মুক্তি হোৱা) গ'ল। দেহাধ্যাস এৰা গ'ল, অর্থাৎ কৰ্ম বান্ধা বৈ (বন্ধ হোৱা) গ'ল।
পিচত আৰু কি লাগে ?

আত্মা- অনাত্মাৰ মাজত ভেদ-ৰেখা

এইটো অক্রম বিজ্ঞান, এইকাৰণে ইমানখিনি শীঘ্ৰে সম্যকত্ব হয়। নহ'লে
ক্ৰমিক মার্গত তো, আজি (এতিয়া) সম্যকত্ব হ'ব পাৰে এনেকুৱা নহয়ে। এইটো

অক্রম বিজ্ঞান তো বহুত উচ্চ কৌটির (শ্রেণীৰ) বিজ্ঞান। এইকাৰণে আত্মা আৰু অনাত্মাৰ মাজত অৰ্থাৎ আপোনাৰ আৰু পৰৰ (অন্য,বেলেগ) বস্তু, এনেকৈ উভয়ৰ বিভাজন (ভাগ) কৰি দিয়ে। ‘এইটো’ভাগ (অংশ) আপোনাৰ আৰু ‘এইটো’আপোনাৰ নহয়, আৰু মাজত লাইন অফ ডিমাৰ্কেশন, ভেদ-ৰেখা লগাই দিওঁ তাত। এইটো অক্রম বিজ্ঞান, শীঘ্ৰে (তৎকাল) মোক্ষ দি দিয়ে, নগদ !

আমি কোনোবাই দুঃখ পাই এনেকুৱা কিবা কৈ দিছোঁ, সেইটোকে ‘অতিক্রমণ’ কৰা কয়। সেইটো দোষৰ আমি প্রতিক্রমণ কৰিব লাগে। প্রতিক্রমণ অৰ্থাৎ আপুনি বুজি পাই, তেনেকৈ সেইটো দোষৰ ক্ষমা খুজিব লাগে। দোষ কৰিছোঁ সেইটো মই বুজি পাইছোঁ আৰু পুনৰাই এনেকুৱা দোষ নকৰোঁ এনেকৈ নিশ্চয় কৰিব লাগে। এনেকুৱা যি কৰিলো সেইটো ভুল কৰিলো, এনেকুৱা কৰিব নালাগে, পুনৰাই এনে নকৰোঁ, এনেকুৱা প্রতিজ্ঞা কৰিব লাগে। আকোও দ্বিতীয়বাৰ হৈ যায়, সেইটো দোষে হৈ যায়, তেন্তে পুনৰাই পশ্চাতাপ কৰিবা। যিমান দোষ দেখা পোৱা, সেইবোৰ পশ্চাতাপ কৰা তো সিমান কম হৈ গ'ল। এনেকৈ কৰোঁতে - কৰোঁতে শেষত লাহে-লাহে শেষ হৈ যাব।

প্ৰশ্নকৰ্তা : কোনো ব্যক্তিৰ (মানুহৰ) প্রতিক্রমণ কেনেকৈ কৰিব লাগে ?

দাদান্ত্ৰী : মন-বচন-কায়া, ভাবকৰ্ম-দ্রব্যকৰ্ম-নোকৰ্ম, (সেইজন ব্যক্তিৰ) নাম আৰু তেওঁৰ নামৰ সৰ্বমায়া দ্বাৰা, ভিন্ন এনেকৈ তেওঁৰ শুদ্ধাত্মাক মনত কৰিব লাগে, আকো যিকিবাও দোষ (ভুল) হৈছে সেইবোৰ মনত কৰিব লাগে (আলোচনা), সেইবোৰ ভুলৰ পশ্চাতাপ কৰিব লাগে আৰু তাৰ কাৰণে ক্ষমা খুজিব লাগে (প্রতিক্রমণ) আৰু ‘পুনৰাই এনেকুৱা ভুল (দোষ) নকৰোঁ এনে দৃঢ় নিশ্চয় কৰিছোঁ’, এনেকৈ নিশ্চিত কৰিব লাগে (প্ৰত্যাখ্যান)। ‘আমি’ নিজে ‘চন্দুলাল’ ব জ্ঞাতা-দৃষ্টা থাকি আৰু জানো যে ‘চন্দুভাই’ যে কিমান প্রতিক্রমণ কৰিলে, কিমান সুন্দৰভাৱে কৰিলে আৰু কিমান বাব কৰিলে!

এড্জস্ট এভ্ৰীবিহোৱাৰ

আত্মাত্কৰক এটায়ে শব্দ

‘এড্জস্ট এভ্ৰীবিহোৱাৰ’ (প্রত্যেক আচৰণে নিয়ন্ত্ৰণ কৰা) ইমান থিনিয়ে শব্দ যদি আপুনি জীৱনত কামত লগাই (ব্যৱহাৰ জীৱনত উপযোগ কৰে) তেন্তে যথেষ্ট হৈ যাব। আপোনাৰ শাস্তি নিজে-নিজে প্ৰাপ্ত হৈ যাব। পোন প্ৰথমে হয় মাহলৈকে বাধা-বিঘিনি আহিব, পিচত নিজেই শাস্তি হৈ যাব। এই কলিযুগৰ এনে ভয়াবহ কালত যদি এড্জস্ট নহয়, তেন্তে শেষ হৈ যাব!

সংসাৰত আৰু একো নাজানে যদি ক্ষতি (লোকচান, হানি) নাই কিন্তু এড্জস্ট হোৱাতো আহিবয়ে লাগে। সন্মুখৰজনে ‘ডিঃএড্জস্ট’ (প্রতিকূল) হৈ থাকে, কিন্তু আপুনি এড্জস্ট হৈ থাকে, তেন্তে সংসাৰ সমুদ্ৰ সাঁতোৰি পাৰ কৰিব। যিয়ে অন্যক অনুকূল হ'ব পাৰিছে, তেওঁৰ কোনো দুখে নাথাকিব। ‘এড্জস্ট এভ্ৰীবিহোৱাৰ’! প্রত্যেকৰ সৈতে এড্জস্টমেন্ট হোৱা, এইটোৱে সকলোতকৈ ডাঙৰ (শ্ৰেষ্ঠ) ধৰ্ম। এই যুগত (সময়, কাল) তো সকলোৰে প্ৰকৃতি বেলেগ-বেলেগ হয়, এইকাৰণে এড্জস্ট হোৱাৰ বাহিৰে (বিনা) কেনেকৈ চলিব?

এই বৃদ্ধসকলে ঘৰত সোমায়ে কয়, ‘এইটো লোহাৰ আলমাৰী? এইটো ৰেডিয়ো? এইটো এনে কিয়? তেনে কিয়? এনেকুৱাকৈ কাজিয়া-পেচাল (জঞ্জল) কৰে। এইটো তো যুগ পৰিৱৰ্তন হৈ থাকিব। ইয়াৰ অবিহনে (বিনা) এই যুৱা সকলে জীৱিত থাকিব কেনেকৈ? কিবা নতুন দেখে যে মোহহয়। নতুন নহয় যদি এইসকলে জীৱিত থাকিব কেনেকৈ?’

এই আইসক্রীমে আমাক নকয় যে মোৰ পৰা দূৰত থকা। আপোনাৰ খাৰৰ ইচ্ছা নাই তেন্তে নাখাৰ। কিন্তু এই বৃদ্ধসকলে তো সেইটোৰ ওপৰত খৎ (বিৰক্তি) কৰি থাকে। এই মতভেদ তো যুগ পৰিৱৰ্তনৰ হয়। এই ল'ৰা-ছোৱালীৰোৰে তো সময়ৰ (কাল, যুগ) অনুসৰীয়ে চলিব।

মই কি কৈছোঁ যে সময়ৰ (কাল, যুগ) অনুসৰী এড্জস্ট হৈ যাওঁক। ল'ৰাই নতুন টুপী পিছি আহে, তেতিয়া তাক এনেকৈ ক'ব নালাগে যে, এনেকুৱা ক'ব পৰা লৈ আহিছা? সেইটোৰ সলনি এড্জস্ট হৈ শুধক যে, ‘ইমান ভাল (সুন্দৰ) টুপী ক'ব পৰা আনিলা? কিমানত আনিলা? বহুত সন্তা (সুলভ) পালা?’ এনেকৈ এড্জস্ট হৈ যাওঁক।

আমাৰ ধৰ্মই (বিতৰাগ ধৰ্ম) কি কয় যে অসুবিধাত সুবিধা চাওঁক। বাতি মোৰ বিচাৰ (ভাৱ) আহিল যে, ‘এই চাদৰখন লেতেৰা।’ কিন্তু আকৌ এড়জষ্টমেন্ট লৈ লোৱাত তো পিচত ইমান মূলায়ম অনুভৱ হ'ল যে কথায়ে কি ক'ব। পঞ্জইন্দ্ৰিয় জ্ঞানে অসুবিধা দেখায় আৰু আঘাতজ্ঞানে সুবিধা দেখায়। এইকাৰণে আঘাতে থাকিব লাগে।

এইটো তো ভাল -বেয়া কোৱাত এইবোৰ সকলোৱে ভূতৰ দৰে কষ্ট দিয়ে। আমি তো দুয়োকে সম কৰি দিব লাগে। ইয়াক ‘ভাল’ ক’লে, এইকাৰণে সেইটো ‘বেয়া’ হ'ল। এই কাৰণতে সেইটোৱে কষ্ট দিয়ে। কিন্তু উভয়ৰ ‘মিক্কাৰ’ কৰি দিলে পিচত প্ৰভাৱ নাথাকে। ‘এড়জষ্ট এভৰীবিহোৱাৰ’ৰ মই অনুসন্ধান কৰিছোঁ। কেনোবাই সঁচা কথা কৈছে তেওঁৰ সৈতে আৰু কোনোবাই মিছা কথা কৈছে তেন্তে তেওঁৰ সৈতেও ‘এড়জষ্ট’ হৈ যাওঁক। আমাক কোনোবাই কয় যে ‘আপোনাৰ তাত আকল (বুদ্ধি) নাই।’ তেতিয়া আমি তৎক্ষণাৎ তেওঁৰ সৈতে এড়জষ্ট হৈ কওঁ যে, ‘(মোৰ তাত)সেইটো তো আগৰ পৰায়ে নাছিল। আজি তুমি ক'ব পৰা বিচাৰিব আহিলা? তুমি তো আজি জানিলা, কিন্তু মই তো এইটো বাল্যাৰস্থাৰ পৰায়ে জানো।’ এনেকৈ ক’লে তেন্তে বাঞ্ছিট মিটে, নহয়নে ? পুণৰ তেওঁ আমাৰ কাষত আকল (বুদ্ধি) বিচাৰি নাহিব।

পত্নীৰ সৈতে এড়জষ্টমেন্ট

আমাৰ কোনো কাৰণে দেৰী (পলম) হৈ গ'লে, তেতিয়া পত্নীয়ে কিবা উলটা-চিথা ক'বলৈ ধৰে যে, ‘ইমান খিনি দেৰীকৈ আহে ? মোৰ দ্বাৰা সহ্য (সহনীয়) ন'হ'ব আৰু এনেকৈ নচলিব।’ তেওঁৰ খণ্ডত মানসিক স্থিৰতা নাথাকে (বুদ্ধি ভ্রষ্ট হয়)। তেতিয়া আমি কওঁ যে ‘হয়, তোমাৰ কথা সঁচা, তুমি কোৱা তেন্তে উভতি যাওঁ আৰু কোৱা যদি ভিতৰলৈ আহি বহিম। তেতিয়া তেওঁ কয়, ‘নহয় উলটি নাযাবা। আহা আৰু গৈ শুই থকা চুপ-চাপ।’ পিচে তেওঁক আকৌ শুধে, ‘যদি তুমি কোৱা তেন্তে ভোজন কৰোঁ নহ'লে মই শুবলৈ যাওঁ।’ তেতিয়া তেওঁ কয়, ‘নহয়, খাই লোৱা।’ তেতিয়া আমি তেওঁৰ কথা মাণী খাই ল'ব লাগে। অৰ্থাৎ এড়জষ্ট হৈ গ'ল। পিচত বাতিপুৰা ফাস্ট ক্লাস চাহ দিব আৰু যদি তেওঁক ধমকি দিয়া তেন্তে আকৌ চাহৰ কাপ মুখ ওলমাই (ৰোষ বেশত) দিৰ আৰু তিনি দিনলৈ সেইটোৱেই ক্ৰম চলি থাকিব।

ভোজনত এড্জেন্টমেন্ট

ব্যবহার পালন করা (চাবিতার্থ করা) কাক কয় যে যিয়ে ‘এড্জেন্ট এভ্ৰীবিহেয়াৰ’ হ’ল ! এতিয়া ডেৱলপমেন্ট (বিকাশ) ব সময় (যুগ, কাল) আহিছে। মতভেদ হ’ব দিব নালাগে। এইকাৰণে এতিয়া মই মানুহক সূত্ৰ দিছোঁ, ‘এড্জেন্ট এভ্ৰীবিহেয়াৰ !’ ‘এড্জেন্ট, এড্জেন্ট, এড্জেন্ট ! কঢ়ী (এক প্ৰকাৰৰ ব্যঞ্জন) ত নিমখ বেছি হয় তেতিয়া বুজি ল’বা যে এড্জেন্টমেন্ট ল’বলৈ দাদাজীয়ে কৈছে। আকো কঢ়ী অলপ খাই ল’বা। হয়, আচাৰ মনত পৰে যদি পিচত খুজি ল’ব যে অলপ আচাৰ লৈ আহক। কিন্তু ঘৰত কাজিয়া (বিবাদ) হ’ব নালাগে। নিজে কোনোৰা ঠাইত বিপদ (দুর্দশা) ত পৰে, তেতিয়া তাত নিজেয়ে এড্জেন্টমেন্ট কৰিলয়, তেন্তেও সংসাৰ সুন্দৰ লাগিব।

ভাল (ইচ্ছা) নালাগে তেতিয়াও পালন কৰক

আপোনাৰ সৈতে যিয়ে ডিসএড্জেন্ট হ’বলৈ আহে, তেওঁৰ সৈতে আপুনি এড্জেন্ট হৈ যাওক। দৈনন্দিন জীৱনত যদি শাহ্ত-বোৱাৰীৰ মাজত বা জা-ডাঙৰ জাৰ মাজত ডিসএড্জেন্টমেন্ট হয়, তেতিয়া যি জনে এই সংসাৰৰ ঘটনাচক্ৰৰ পৰা মুক্ত হ’ব খোজে, তেন্তে তেওঁ এড্জেন্ট হৈয়ে যাব লাগে। স্বামী-স্ত্ৰীৰ মাজৰ পৰা যদি কোনোৰা এজনে সমন্বক ফট পেলায়, তেনেহলে আনজনে সংযোগ কৰিল’ব লাগে, তেতিয়াহে সমন্ব ঠিকমতে চলি থাকিব আৰু শাস্তি থাকিব। যিয়ে এড্জেন্টমেন্ট ল’ব নাজানে, তাক মানুহে ‘মেন্টল’ (পাগল) ক’য়। এই ৰিলেটিৰ (সাপেক্ষ) সত্যত আগ্রহ, জেদৰ অলপো প্ৰয়োজন নাই। ‘মানুহ’ কাক কোৰা হয় যে যিয়ে এভ্ৰীবিহেয়াৰ এড্জেন্টেৰল হয়।

সংশোধন কৰিব নে এড্জেন্ট হৈ যাৰ ?

প্ৰত্যেক কথাত আমি সমৃথৰজনৰ সৈতে এড্জেন্ট হৈ যাওঁ তেন্তে কিমান অধিক সৰল হৈ যাৰ ! আমি লগত কি লৈ যাম ? কোনোৰাই কয় ‘ভাই, পত্ৰীক চিধা (শাস্তি, খৎ নথকা) কৰি দিয়া’। ‘অৱে, তেওঁক চিধা কৰিব গ’লৈ তেন্তে তুমি টেড়া ‘হৈ যাৰা’ !’ এইকাৰণে ৱাইফক চিধা কৰিব নাযাবা, যেনেকুৱাওঁ হয় সেইটোৱেই কৰেষ্ট (ঠিক) ক’বা। আমাৰ তেওঁৰ সৈতে চিৰদিনৰ লেন-দেন হয় তেনেহলে বেলেগ কথা, এইটো তো এই জনমৰ পিচত নাজানো ক’ত হৈবাই যাৰ ! দুয়োজনৰ মৃত্যুকাল

ବେଲେଗେ, ଦୁଯୋଜନର କର୍ମ ବେଲେଗେ ! ଏକୋଓ ଲେନା-ଦେନା ନାହିଁ ! ଏହି ଠାଇର ପରା ତେଓଁ କାବ ତାତ ଯାର କି ଜାନା ? ଆମି ତେଓଁଙ୍କ ଚିଥା କରୋଁ ଆରୁ ଆଗର ଜମାତ ଯାର କୋନୋ ଅନ୍ୟର ଭାଗତ !

ଏଇକାରଣେ ନହୟ ଆପୁନି ତେଓଁଙ୍କ ଚିଥା କରିବ ଆରୁ ନହୟେ ତେଓଁ ଆପୋନାକ ଚିଥା କରିବ । ଯେନେକୁରାଓ ପାଲେ, ସୋନର ତୁଳ୍ୟ (ସଦୃଶ) । ପ୍ରକୃତି କାରୋଓ କେତିଆଓ ଚିଥା (ସହଜ-ସରଳ) ହିଁ ନୋରାବେ । କୁକୁରର ନେଜ ଟେଡ଼ାର ଟେଡ଼ାଯେ ଥାକିବ । ଏଇକାରଣେ ଆପୁନି ଜାଗୃତ ଥାକକ । ‘ଏଡ୍ଜସ୍ଟ ଏଭ୍ରୀବିହେୟାର !

ଟେଡ଼ା (ଅଭଦ୍ର, ନୀଚ, ମନ୍ଦ, ଅଭାଲ) ର ସୈତେ ଏଡ୍ଜସ୍ଟ ହେଉଥିଲା

ବ୍ୟରହାର ତୋ ସେଇଟୋର ନାମ ଯେ ଏଡଜେସ୍ଟ ହେ ଥକାତ ଓଚର-ଚୁବୁରୀଯାଓ କଯ ଯେ ‘ସକଳୋ ଘରତେ କାଜିଯା (ବିବାଦ) ହୟ କିନ୍ତୁ ଏହିଥିନ ଘରତ କୋନୋ କାଜିଯା ନହୟ । ତେଓଁର ବ୍ୟରହାର ସର୍ବୋତ୍ତମ କୋରା ହୟ । ଯାର ସୈତେ ପ୍ରତିକୁଳ ହୟ ତାତେ ଶକ୍ତି ପ୍ରକଟ କରିବ ଲାଗିବ । ଅନୁକୂଳ ହୟ, ତାତ ତୋ ଶକ୍ତି ଆଛେଯେ । ପ୍ରତିକୁଳ ଲଗାତୋ ତୋ ଆମାର ଦୂର୍ବଲତା । ମୋର କିଯ ସକଳୋରେ ସୈତେ ଅନୁକୂଳତା ଥାକେ ? ଯିମାନ ଏଡ୍ଜସ୍ଟମେନ୍ଟ ଲିଁବ ପାରିବା, ସିମାନ ଶକ୍ତି ବାଢ଼ିବ ଆରୁ ଅଶକ୍ତିବ (ଅକ୍ଷମତାବ) ହ୍ରାସ (ନାଶ) ହିଁବ । ସଠିକ ବୋଧଶକ୍ତିତୋ ତେତିଆଇ ଆହିବ, ଯେତିଆ ସମସ୍ତ ଉଲଟା (ଭୋନ୍ତ) ବୋଧ ଶକ୍ତିବ ତାଲା ଲାଗି ଯାବ (ଦୂର ହିଁବ) ।

ନନ୍ଦ ସ୍ଵଭାବର ଲୋକର ସୈତେ ତୋ ପ୍ରତ୍ୟେକଇ ଏଡ୍ଜସ୍ଟ ହିଁବ କିନ୍ତୁ ଟେଡ଼ା (ଅଭଦ୍ର, ନୀଚ, ମନ୍ଦ, ଅଭାଲ), ନିର୍ଦ୍ୟ (ନିଷ୍ଠୁର), ଗରମ ସ୍ଵଭାବ (ଖଣ୍ଡାଳ ପ୍ରକୃତି)ର ଲୋକର ସୈତେ, ସକଳୋରେ ସୈତେ ଏଡ୍ଜସ୍ଟ ହିଁବ ପାରିବ ତେଣେହେ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ହିଁବ । କିମାନେ ନିଲଞ୍ଜ (ନିଲାଜ, ନୀଚ) ମାନୁହ କିଯ ନହେଓଙ୍କ କିନ୍ତୁ ତେଓଁଙ୍କ ସୈତେ ଏଡ୍ଜସ୍ଟ ହିଁବଲେ ଜାନେ, ମନର ସ୍ଥିରତା ନେହେବାଯ (ବୁଦ୍ଧି ଅଷ୍ଟ ନହୟ) ତେଣେହେ କାମର । ଖଂ କରିଲେ (କ୍ରେଧ କରା, ଜ୍ଞାଲି ଉଠା) ତେଣେ ନଚଲିବ । ଜଗତର କୋନୋ ବଞ୍ଚିରେ ଆମାକ ‘ଫିଟ’(ଅନୁକୂଳ) ନହିଁବ । ଆମିଯେ ତାକ ‘ଫିଟ’ ହେ ଯାଓ ତେଣେହେ ସଂସାର ସୁନ୍ଦର ଆରୁ ତାକ ‘ଫିଟ’ କରିବ ଯୋରା ତେଣେ ସଂସାର ଅସୁନ୍ଦର (ବେଯା) । ଏଇକାରଣେ ଏଡ୍ଜସ୍ଟ ଏଭ୍ରୀବିହେୟାର ।

ପ୍ର୍ୟୋଜନ ହୋରାତ ସମ୍ମୁଖ୍ୟବଜନ ଟେଡ଼ା (ଅଭଦ୍ର, ନୀଚ, ମନ୍ଦ) ହୟ, ପିଚତୋ ଆମି ତାକ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ଲିଁବ ଲାଗେ । କ୍ଷେତ୍ରନାତ ଶ୍ରମିକ (ବନୁରା, ମଜଦୁର) ର ପ୍ର୍ୟୋଜନ ହୟ ଆରୁ ମି ଆସ୍ତିକାନ କରେ, (ଶୁଣିଓ ନୁଶନାର ଭାବେ ଜୋରେ) ପିଚତୋ ତାକ ଚାରି ଟକା ବେଛି ଦି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବ ଲାଗେ ଆରୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନହିଁଲେ ସେଇଟୋ ବେଗ ଆମି ନିଜେଯେ ଉଠାବ ଲାଗିବ ନହୟ !

অভিযোগ (আপত্তি, দোষ বর্ণন) ? নহয়, ‘এড়জস্ট’

ঘৰতো এড়জস্ট হোৱা আহিব লাগে। আমি সংসঙ্গৰ পৰা পলমকৈ ঘৰ উভতিলে তেন্তে গৃহস্থনী কি ক'ব ? ‘অলপ হ'লেও সময়ৰ হিচাব তো হ'ব লাগে নহয়?’ এইকাৰণে আমি সোনকালে ঘৰলৈ যাওঁ তেন্তে তাত কি ভুল ? এনেকৈ মাৰ (আঘাত) খোৱাৰ সময় কিয় আহিল ? কিয়নো আগতে অনেক অভিযোগ (আপত্তি, দোষ বৰ্ণন) কৰিছিল। তাৰে এইটো পৰিগাম (ফল) আহিছে। সেইটো সময়ত সত্ত্বাত আহিছিল, তেতিয়া অভিযোগেই অভিযোগ কৰা কৰিছিল। এতিয়া সত্ত্বাত নাই, এইকাৰণে অভিযোগ নকৰাকৈ থাকিব। এই কাৰণে এতিয়া ‘প্লাস-মাইনস’ কৰি দিয়া। ইয়াৰ সলনি (ঠিক) ফৰিয়াদী (আপত্তি কৰোঁতা, দোষ বৰ্ণন কৰোঁতা) য়ে নহ'ব, তাত কি ক্ষতি ? আমি ফৰিয়াদী হওঁ তেন্তেহে অভিযুক্ত (দোষাৰোপিত, জগৰত পৰা) হোৱাৰ সময় আহিব নহয় ? আমি তো অভিযুক্তও হ'ব নালাগে আৰু ফৰিয়াদীও হ'ব নালাগে। সন্মুখৰ জনে গালি (দুৰ্বচন) দি গ'লে, সেইটো জমা কৰি ল'ব। ফৰিয়াদী হ'বয়ে নালাগে। আপোনাৰ কি লাগে ? ফৰিয়াদী হোৱা উচিত নে ? যদি সেইটোৰ সলনি আগৰ পৰায়ে এড়জস্ট হৈ যাওঁ তেন্তে কি ভুল ?

ঘৰত স্বামী-স্ত্রী দুয়ো নিশ্চয় কৰে যে আমি ‘এড়জস্ট’ হম, তেন্তে উভয়ৰ সমস্যা সমাধান হৈ যায়। তেওঁ অধিক টনা-টনি কৰে, তেতিয়া আমি ‘এড়জস্ট’ হৈ যাওঁ, তেন্তে সমাধান ওলাব। এজন মানুহৰ হাতত পীড়া (দুঃখ, কষ্ট, ব্যথা) হৈ আছিল, কিন্তু তেওঁ অন্যক কোৱা নাছিল আৰু দ্বিতীয় হাতোৱে সেইটো হাতক ডবাই ‘এড়জস্ট’ কৰিছিল। এনেকৈ ‘এড়জস্ট’ হৈ যায়, তেতিয়াহে সমাধান ওলাব। এই ‘এড়জস্ট এভ্ৰীবিহেয়াৰ’ নহয় তেন্তে পাগল হৈ যাব। সন্মুখৰ জনক বিৰক্ত কৰিছিল, এই কাৰণতে পাগল হৈছে।

যিয়ে ‘এড়জস্ট’ হোৱাৰ কলা (বিদ্যা) শিকিছে, তেওঁ সংসাৰৰ পৰা, মোক্ষৰ ফালে ঘূৰি গৈছে। ‘এড়জস্টমেন্ট’ হ'ল তাৰ নামে জ্ঞান। যিয়ে ‘এড়জস্টমেন্ট’ শিকিছে তেওঁ পাৰ হৈ গৈছে।

পত্নীয়ে আহাৰ বান্ধিছে, তাত ভুল-চুক উলিয়াই তো সেইটো আমাৰ ভুল। এনেকুৱা কৰিব নালাগে। যেন নিজে কেতিয়াও ভুলে নকৰে, এনেকৈ কথা কয়। হাউ টু ‘এড়জস্ট’ ? ‘এড়জস্টমেন্ট’ ল'ব লাগে। যাৰ সৈতে সদায় থাকিব লাগিব, তেওঁৰ সৈতে ‘এড়জস্টমেন্ট’ ল'ব নালাগে নে ? আমাৰ পৰা কাৰোৱাৰ দুঃখ হয়, তেন্তে সেইটো ভগৱান মহাবীৰৰ ধৰ্ম কেনেকৈ ক'ব ? আৰু ঘৰৰ মানুহক তো দুখ (সন্তাপ) দিবয়ে নালাগে।

ঘৰ এখন বাগিচা

কাবোদার রাতি দেৱীকৈ (পলম) শুৱাৰ অভ্যাস হয় আৰু কাবোদার সোনকালে শুৱাৰ অভ্যাস হয়, তেওঁলোক দুয়োৰে মিল (সমন্বয়) কেনেকৈ হ'ব? আৰু পৰিবাৰত সকলো সদস্য লগত থাকে তেন্তে কি হ'ব? ঘৰত কোনোৱা এনেকৈ কওঁতাও ওলাই যায় যে আপুনি নিৰ্বোধ হয়। তেতিয়া আমি এইদৰে বুজি ল'ব লাগিব যে এওঁ এনেকৈয়ে কয়। এইকাৰণে আমি এড়জষ্ট হৈ যাব লাগে। ইয়াৰ সলনি যদি আমি প্ৰত্যুভৰ দিওঁ তেন্তে ভাগৰি যাব। কিয়নো তেওঁতো আমাৰ সৈতে খুন্দিয়ালে, যদি আমিও তেওঁৰ সৈতে খুন্দিয়াও তেন্তে আমাৰো চকু নাই এইটো প্ৰমাণিত হৈ গ'ল, নহয় নে ?

মই (তো প্ৰত্যেক মানুহৰ) প্ৰকৃতি চিনি পাওঁ। এইকাৰণে আপুনি মোৰ সৈতে খুন্দিয়াৰ বিচাৰে তেনহ'লেও মই খুন্দিয়াৰ নিদিও, মই আঁতিৰ যাম। নহ'লে দুয়োৰে এক্সিডেন্ট হৈ যাব আৰু দুয়োৰে স্পেয়াৰপার্ট্স ভাঙি যাব। কাবোদার বম্পৰ ভাঙি যায় তেতিয়া ভিতৰত বহি থকা সকলৰ কি অৱস্থা হৈ যাব? বহি থকা সকলৰ তো বেয়া অৱস্থা হৈ যাব নহয়! এই কাৰণে প্ৰকৃতি চিনিব লাগিব। ঘৰত প্ৰত্যেকৰ প্ৰকৃতি চিনি ল'ব লাগিব।

এই সংঘাত কি সদায় হয় নে ? সেইবোৰতো যেতিয়া আমাৰ কৰ্মৰ উদয় হয় তেতিয়াহে হয়, সেই সময়ত আমি ‘এড়জষ্ট’ হ'ব লাগিব। ঘৰত পত্নীৰ সৈতে কাজিয়া হয় যদি তাৰ পিচত তেওঁক হোটেলত লৈ যাই খুৱাই আনন্দিত কৰি দিবা। তাঁতা (অনবৰত চলি থকা) থাকিব নালাগে।

যিও কাঁহিত আহে সেইটো খাই ল'ব। যি সম্মুখত আহিছে সেইটো সংযোগ আৰু ভগৱানে কৈছে যে সংযোগক ধাক্কা দিলে তেন্তে সেইটো ধাক্কা তোমাকে লাগিব। এইকাৰণে মোৰ কাঁহিত মোৰ ৰুচি নথকা বস্তু থোৱা থাকে, তেন্তেও তাৰ পৰা দুটা বস্তু (অলপ কিছু) মই খাই লাওঁ। নখোৱাত দুয়োৰে সৈতে কাজিয়া (বিবাদ) হ'ব। একতো, যোনে ৰাঙ্গিছে তেওঁৰ সৈতে বিবাদ হ'ব, অনাদৰ হ'ব আৰু দ্বিতীয়, খোৱাৰ বস্তুই কি ক'ব যে ‘মই কি দোষ কৰিছোঁ? মই সম্মুখত গৈ তোৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ, তই মোৰ অনাদৰ কিয় কৰিছা? তোৰ ঠিক লাগে সিমান লোৱা, কিন্তু মোৰ অনাদৰ নকৰিবা।’ এতিয়া আমি কি তেওঁৰ সম্মান কৰিব নালাগে নে ? মই তো ৰচিকৰ নহোৱা বস্তুও পৰিবেশন (বিলাই দিয়া কাৰ্য্য, ভাত বঢ়া কাৰ্য্য, যোগান ধৰা কাৰ্য্য) কৰে, তেতিয়াও মই তেওঁৰ সম্মান কৰোঁ।

যিয়ে ‘এড্জস্ট’ হ’ব নাজানে, সেইজন মানুহক মানুহ কেনেকৈ ক’ব? সংযোগক বশ হৈ ‘এড্জস্ট’ হৈ যায়, সেইখন ঘৰত একোও বিবাদ নহ’ব। মইও হীৰাবাৰ সৈতে ‘এড্জস্ট’ হৈ আছিলোঁ নহয়! তাৰ লাভ উঠোৱা (লৱলৈ) হয় তো ‘এড্জস্ট’ হৈ যাওঁক। এইটো তেন্তে কোনোও হিত (লাভ) নহয় আৰু ওপৰঞ্চি শক্রতা বাক্সে সেইটো বেলেগ!

প্ৰত্যেক বাক্তিৰ জীৱনত কিবা প্ৰিলিপল (সিদ্ধান্ত) থাকিবয়ে লাগে। পিচতো সংযোগানুসৰি ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে। সংযোগৰ সৈতে ‘এড্জস্ট’ হৈ যায়, তেওঁৰ নাম মানুহ। যোনে প্ৰত্যেক সংযোগত ‘এড্জস্টমেন্ট’ ল’ব পাৰে তো তেওঁ অস্ততঃ মোক্ষত যাৰ পাৰে, এনেকুৱা এইটো অদ্ভুত (বিলক্ষণ) অস্ত্র।

উলটাক চিধা (সৰল-সুগম) কৰে, সেইটোৱেই সমকিতী

সমকিতীৰ নিচান (চিন, প্ৰমাণ) কি? তেতিয়া কওঁ যে, ঘৰৰ সকলো মানুহে কিবা উলটা কৰি দিয়ে, পিচতো তেওঁ সেইটোক শুন্দ কৰি দিয়ে। প্ৰত্যেক কথাত (কাৰ্য্যত) সৰলে (চিধা, সুগম) কৰা এইটো সমকিতীৰ নিচান (চিন, লক্ষণ)। মই এই জগতৰ বহুত সুক্ষ্ম অনুসন্ধান কৰিছিলোঁ। অস্তিম প্ৰকাৰৰ অনুসন্ধানৰ পাচত মই এই সকলো কথা কৈছোঁ। ব্যৱহাৰত কিদৰে থাকিব লাগে, সেইটোও শিকাও আৰু মোক্ষত কেনেকৈ যাৰ পাৰিব, এইটোও কওঁ। আপোনাৰ বাধা-বিঘণি কেনেকৈ কম হয়, এইটোৱেই মোৰ উদ্দেশ্য।

আমাৰ কথা সন্মুখৰজনক ‘এড্জস্ট’ হ’বয়ে লাগে। আমাৰ কথা সন্মুখৰজনক ‘এড্জস্ট’ নহয় তেন্তে সেইটো আমাৰে ভুল। ভুল সংশোধন কৰিব তেন্তে ‘এড্জস্ট’ হ’ব। বীৰতাৰগৰ কথা, ‘ভ্ৰীৰিবিহেয়াৰ এড্জস্টমেন্ট’ হয়। ‘ডিস এড্জস্টমেন্ট’ মূৰ্খতা। ‘এড্জস্টমেন্টক’ মই ন্যায় কৈছোঁ। আগ্ৰহ-দুৰাগ্ৰহক, ন্যায় নকয়।

এতিয়ালৈ এজনো মানুহ মোৰ পৰা ডিসএড্জস্ট হোৱা নাই আৰু এই মানুহবোৰক তো ঘৰৰ চাৰিজন সদস্যও এড্জস্ট নহয়। এইটো এড্জস্ট হোৱা আহিব নে নাহে? এনে (আপোনাৰ দ্বাৰা) হ’ব পাৰিব নে নোৱাৰিব? আমি যেনেকুৱা ধৰণৰ নিৰীক্ষণ কৰোঁ তেনেকুৱা তো আমাৰ আহিব লাগে, নহয় নে? এই জগতৰ নিয়ম কি যে যেনেকুৱা আপুনি নিৰীক্ষণ কৰিব, সিমানতো আপোনাৰ আহিয়ে যাব। তাত শিকিব লগা বিধৰ নাথাকে।

সংসাৰত আৰু একো নাজানে তেনেহ’লৈও কোনো ক্ষতি নাই, বেপাৰ-ব্যৱসায় কৰা কম আহে তো ক্ষতি (হানি, লোকচান) নাই, কিন্তু ‘এড্জস্ট’ হোৱা আহিব লাগে। অৰ্থাৎ তাৎপৰ্য এইটোৱেই যে এড্জস্ট হোৱা শিকি ল’ব লাগে। এই যুগত যিজনে ‘এড্জস্ট’ হ’ব নাজানে তেন্তে তেওঁ নিহত হ’ব। এইকাৰণে যেনেকৈও হয় নিজৰ কাম সিদ্ধি কৰি লয় যেন।

সংঘাত এবি চলিব সংঘর্ষত নাযাব

‘কোনোলোকৰ সৈতে সংঘাতত নাযাব আৰু সংঘাত এবি চলিব।’ মোৰ
এই সূত্ৰৰ যদি পালন কৰিবা তেন্তে শেষত মোক্ষলৈ যাব।

মোৰ এটাই বাক্যৰ যদি কোনোবাই পালন কৰে তেনেহ'লে তেওঁ মোক্ষতে
যাব। অৱে, মোৰ এটাই সূত্ৰ, যেনে হয় তেনেকৈ, সম্পূৰ্ণৰূপে আত্মস্থ কৰি লয়
তেন্তেও মোক্ষ হাতত আহি যাব, এনেকুৰা। কিন্তু সেইটো যেনে হয় তেনেকৈ
আত্মস্থ কৰি ল'বা।

মোৰ এই সূত্ৰৰ এক দিনো পালন কৰে তেন্তে অদ্ভুত (বিলক্ষণ) শক্তি
উৎপন্ন হ'ব! ভিতৰত ইমান খিনি বিধৰ শক্তি আছে যে কোনোবাই কোনেকৈও
সংঘাত কৰিবলৈ আহে, পিচতো সেইটো এবি চলিব পাৰে।

যদি ভুলতো তুমি কাৰোবাৰ সৈতে সংঘাতত আহা তেন্তে সেইটোৰ সমাধান
কৰি ল'বা। সৰলতাৰে, সেইটো সংঘাতৰ পৰা কোনো ঘৰ্ষণ নকৰাকৈ ওলাই যাবা।

ট্ৰেফিকৰ লো (নিয়ম) দ্বাৰা সংঘাতৰ নিবারণ

প্ৰত্যেক সংঘাতত সদায় উভয়ৰ হানি হয়। আপুনি সমুখৰজনক দুখ দিব,
তো লগে লগে আপুনিও দুখ নপোৱাকৈ নাথাকে। এইবোৰ সকলো সংঘাত।
এইকাৰণে মই এইটো উদাহৰণ দিছোঁ যে ৰাস্তাৰ ওপৰৰ ট্ৰেফিকৰ ধৰ্ম কি, যে
সংঘাত কৰিবা তেন্তে নিহত হ'বা। সংঘাতত বিপদ। এইকাৰণে কাৰো সৈতে সংঘাত
কৰিব নালাগে। এই ধৰণে ব্যৱহাৰিক কামতো সংঘাত নকৰিব। সংঘাতত বিপদে
হয় সদায়।

যদি কোনোবা মানুহে কাজিয়া কৰিবলৈ আহে আৰু বোম-গোলা যেন শব্দ
ওলায় তেতিয়া আমি বুজিব লাগে যে সংঘাত এবি চলিব লাগিব। আমাৰ মনৰ
ওপৰত একেবাৰে প্ৰভাৱ নপৰে, পিচতো কেতিয়াবা হঠাৎ কোনো প্ৰভাৱ পৰি যায়
তেতিয়া আমি বুজিব লাগিব যে সমুখৰজনৰ মনৰ প্ৰভাৱ আমাৰ ওপৰত পৰিচ্ছে,
তেতিয়া আমি আঁতিৰ যাব লাগে। এইবোৰ সকলো সংঘাত। যেনেকৈ-যেনেকৈ
এইটো বুজিব, তেনেকৈ সংঘাত এবি চলিব পাৰিব। সংঘাত এবি চলাত মোক্ষ হয়।

সংঘাত দ্বারা এইখন জগতৰ সৃষ্টি হৈছে। সেইটো ভগৱানে, ‘শক্রতাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হৈছে’ এনেকৈ কৈছে। প্ৰত্যেক মানুহে, আৰে, জীৱ মাত্ৰই শক্রতা বাখে। আত্যাধিক হ'লে তেওঁ শক্রতা নৰখাইকে নাথাকে। পিচত লাগে সেইটো সাঁপ হওঁক, বৃশিক হওঁক, বলদ হওঁক, মটা ম'হ হওঁক বা লাগে যিয়ে হওঁক, শক্রতা বাখিব। কিয়নো প্ৰত্যেকৰ ভিতৰত আঢ়া আছে। আঘৰশক্তিও প্ৰত্যেকৰ ভিতৰত সমান আছে। কাৰণ এইটোৱেই যে এই পুতগল (শৰীৰ) ব দুৰ্বলতাৰ কাৰণে সেইটো সহ্য কৰিব লগাত পৰে। কিন্তু সহ্য কৰাৰ লগতে সি শক্রতা নৰখাইকে নাথাকে আৰু আগৰ জন্মত সি তেওঁৰ সৈতে শক্রতা আদায় কৰে।

কোনোবা মানুহে অধিক কথা কয় যদি তেওঁৰ কেনেকুৰাও বাণী (কোৱা কথা) হয়, আমাৰ সংঘৰ্ষ হ'ব নালাগে। এইটোৱেই ধৰ্ম। হয়, বাণী কেনেকুৰাও হয়! কোনো বাণীৰ এনেকুৰা চৰ্ত্তনাথাকে যে ‘সংঘাতে কৰিব’। এই বিলাক তো (দ্বিতীয় দিন) ৰাতিপুৱা পৰ্যন্ত সংঘাত কৰে এনেকুৰা মানুহ হয়। আৰু আমাৰ কাৰণে সমুখৰ জনৰ বাধা-বিঘনি হয়, এনেকৈ কোৱা আটাইতকৈ ডাঙৰ গুনাহ। উলটা কোনোবাই এনেকৈ কথা কয় তো সেইটো এৰি দিয়া, তেওঁকেই মানুহ কয়।

সহ্য নকৰিব, সোল্যুশন আনক

সংঘাত এৰি চলা অৰ্থাৎ সহ্য কৰা এনেকুৰা নহয়। সহ্য কৰিব তেন্তে কিমান কৰিব ? সহ্য কৰা আৰু ‘স্প্ৰিং’ ডবোৱা সেইবোৰ দুয়োটা একেই হয়। ‘স্প্ৰিং কিমান দিন ডবাই থাকিব?’ এইকাৰণে সহ্য কৰাতো নিশ্চিকিবয়ে। সোল্যুশন আনা শিকিব। অজ্ঞান অৱস্থাত তো সহ্য কৰায়ে হয়। পিচত একদিন ‘স্প্ৰিং’জপিয়াই আৰু সকলো ছিটকাই দিয়ে, কিয়নো প্ৰকৃতিৰ নিয়মে এনেকুৰা।

অন্যৰ নিমিত্ত দ্বাৰা যি কিবা সহ্য কৰিব লগাত পৰে, সেইটো আমাৰে হিচাপ হয়। কিন্তু আমি নাজোনা যে কোন বহী -খাতাৰ আৰু ক'ৰ মাল, এই কাৰণে আমি এইদৰে মানো যে এইজনে নতুন মাল ধাৰ দিয়া আৰম্ভ কৰিছে। নতুন মাল কোনোৱে ধাৰ দিয়ায়ে নাই, দিয়া হোৱাই উভতি আছে। এইটো যি আহিছে, সেইটো মোৰে কৰ্মৰ উদয়ত আহিছে, সমুখৰ জনতো নিমিত্ত হয়।

সংঘাত হয়, নিজরে ভুলত

এই সংসারত য'ত করবাতো সংঘাত হয়, সেইটো আপোনাৰে ভুল, সন্মুখৰ
জনৰ ভুল নহয়। সন্মুখৰজনে তো সংঘাত কৰিবয়ে। ‘আপুনি কিয় সংঘাত কৰিছে?’
তেতিয়া কয়, ‘সন্মুখৰ জনে সংঘাত কৰিছে এইকাৰণে।’ তেনেহ’লে আপুনিও আৰু
আৰু তেওঁও অন্ধ !

সংঘাত হ'ল এইকাৰণে আমি নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে যে ‘এনেকুৰা মই কি
কৈছিলোঁ যে এইটো সংঘাত হৈ গ'ল?’ নিজৰ ভুল দেখা পাই (জাত হয়) তেন্তে
সমাধান হৈয়ায়। আকৌ পজ্জল সোল্ভ হৈয়ায়। নহ'লে যেতিয়ালৈ আমি ‘সন্মুখৰ
জনৰ ভুল’ এনেকৈ বিচাৰিব যাওঁ তেন্তে কেতিয়াও এই পজ্জল সোল্ভ নহ'ব।
‘নিজৰে ভুল’ এনেকৈ স্বীকাৰ কৰিব সেই সময়তেই এই জগতৰ পৰা মুক্তি হ'ব।
অন্য কোনো উপায়ে নাই। অন্য সকলো উপায় আটকাই বাখিব আৰু উপায় কৰা,
সেইটো আমাৰ সুস্থ অহংকাৰ। উপায় কি কাৰণে বিচাৰিছে? সন্মুখৰ জনে আমাৰ
ভুল উলিয়াই তেতিয়া আপুনি এনেকৈ ক'ব যে ‘মই তো আগৰ পৰায়ে টেড়া
(অভাল) হওঁ।’

সংঘাত আমাৰ অজ্ঞানতা। কাৰোবাৰ সৈতে সংঘাত হয়, তেন্তে সেইটো
আমাৰ অজ্ঞানতাৰ পৰিচয় (চিন)। সঁচা-মিছা ভগৱানে নেচাই। ভগৱানে তো
এইটোৱেই চাই যে, ‘কোনোবাই কিবাও কয় কিন্তু কৰবাত সংঘাত তো কৰা নাই
নহয় ? তেতিয়া কয়, ‘নাই’। যথেষ্ট, মোক ইমান খিনিয়ে লাগে।

যদি এজন বালকে শিল মাৰে আৰু তেজ ওলাই, তেতিয়া বালকক কি
কৰিব? খৎ কৰিব। আপুনি গৈ আছে আৰু পাহাৰৰ ওপৰৰ পৰা এটা শিল পৰিল,
আপোনাৰ সেইটো আঘাত লাগিল আৰু তেজ ওলাল, তেতিয়া পিচত কি কৰিব?
খৎ কৰিব? নহয়। তাৰ কি কাৰণ? সেইটো পাহাৰৰ ওপৰৰ পৰা পৰিছে। এইটো
শিল পাহাৰৰ ওপৰৰ পৰা পৰিছে, সেইটো কোনে কৰিছে? আৰু তাত ল'বাজনে
শিল মাৰাৰ পিচত অনুতাপ (পাশ্চাতাপ) কৰি থাকে যে মোৰ দ্বাৰা এইটো কি হৈ
গ'ল!

সাহিন, বুজিৰ লগা বিধৰ

প্ৰশ্নকৰ্তা : আমি ক্ৰেশ (কাজিয়া) কৰিব নোখোজো কিন্তু সন্মুখৰ পৰা
কোনোবাই আহি কাজিয়া কৰে, তেতিয়া কি কৰিম ?

দাদাত্রীঃ এই বেবৰ সৈতে কাজিয়া কৰিব, তেন্তে কিমান সময় কাজিয়া কৰিব? এই বেবৰ সৈতে একদিন মূৰ খুণ্ডিয়ালে তেতিয়া আপুনি তাৰ সৈতে কি কৰিব? মূৰ খন্দিয়ালে এইকাৰণে আমাৰ বেবৰ সৈতে যুদ্ধ হৈ গ'ল, এতিয়া কি বেবক মাৰিব? এনেকৈয়ে এই বিলাক যিয়ে যথেষ্ট ক্ৰেশ (কাজিয়া) কৰোৱায়, সেইবোৰ সকলো বেব হয়। ইয়াত সন্মুখৰ জনক কি চাব, আমি নিজকে নিজে বুজিব লাগিব যে এইবোৰ বেবৰ সমান (তুল্য, নিচিনা) হয়, এইদৰে বুজাৰ পিচত কোনো দুখ (কষ্ট) নহয়।

এই বেবৰ আমাৰ সৈতে যুদ্ধ কৰাৰ সত্তা আছেন? এনেকৈয়ে সন্মুখৰ জনৰ বাবেও। কিন্তু তেওঁৰ নিমিত্ত দ্বাৰা যি সংঘাত হয়, সেইটোতো হ'বয়ে। সেইটোৰ পৰা বাচিব নোৱাৰে। অনাহকত হাই-উৰফি বিয়পাৰ কি অৰ্থ? তেওঁৰ হাতত সত্তায়ে নাই। এই কাৰণে আপুনিও বেবৰ যেন হৈ যাওঁক! আপুনি পত্নীক ধমকি দি থাকে কিন্তু তেওঁৰ ভিতৰত যি ভগৱান বহি আছে, তেওঁ নোট কৰিছে যে এওঁ মোক ধমকি দিয়ে। আৰু যদি তেওঁ আপোনাক ধমকি দিয়ে তেতিয়া আপুনি বেবৰ যেন হৈ যাওঁক তো আপোনাৰ ভিতৰত বহি থকা ভগৱানে আপোনাক ‘হেঞ্জ’ (সহায়) কৰিব।

কাৰোৰাৰ সৈতে মতভেদ হোৱা আৰু বেবৰ সৈতে খুন্দা খোৱা এই দুয়োটা কথা সমান। দুয়োৰে মাজত ভেদ নাই। বেবৰ সৈতে যি সংঘাত হয়, সেইটো নেদেখাৰ কাৰণে সংঘাত হয় আৰু মতভেদ হয়, সেইটোও নেদেখাৰ কাৰণে মতভেদ হয়। আগৰ (সন্মুখত, আগলৈ) তেখেতে দেখা নাপায়, আগৰ তেখেতে সোল্যুশন নাপায়, এই কাৰণে মতভেদ হয়। এই ক্ষেত্ৰ-মান-মায়া-লোভ কৰিছে, সেইবোৰ নেদেখাৰ কাৰণেয়ে সকলোৱে কৰিছে। তো এনেকৈ এইটো কথা বুজিব লাগিব। যি জনে আঘাত পালে তেওঁৰ দোষ, বেবৰ ইয়াত কি দোষ? এনেকৈ এই জগতত সকলো বেবয়ে হয়। বেবৰ সৈতে খুন্দা খোৱাত তাৰ সৈতে কঠুকথা কৰিবলৈ আমি নেয়াওঁ, নহয় নে? ‘এইটো মোৰ সঁচ’ এনেকৈ কাজিয়া (যুদ্ধ) কৰাৰ বাঞ্ছিত আমি নপৰোঁ, নহয়? এনেকৈ সকলো বেবৰ সমানে হয়। তেওঁৰ সৈতে অসত্য বা সত্য (শুন্দ বা অশুন্দ) মনোৱাৰ (সন্মত কৰোঁৱা) প্ৰয়োজন নাই।

এই সংঘাতৰ পৰা এতিয়াতো দুখ হ'লৈ কিন্তু গোটেই দিনটো দুৰৱস্থাত (অধঃপতন, অধোগতি) যায় আৰু আগৰ জন্মত আকৌ মানৱতায়ে নাথাকে। মানৱতা তো কেতিয়া থাকিব যে সাধুতা হ'ব তেন্তেহে মানৱতা থাকিব। কিন্তু পশ্চতুল্য হয়, বাবে-বাবে ঘোঢ়া লগাই, বাবে-বাবে শিং মাৰি থাকে, আকৌ তাত মানৱতা আহিব পাৰেনে?

সংঘাত , অজ্ঞানতায়ে হয় নিজৰ

সংঘাত হোৱাৰ কাৰণ কি ? অজ্ঞানতা । যেতিয়ালৈ কাৰোবাৰ সৈতে মতভেদ হয়, সেইটো আপোনাৰ নিৰ্বলতাৰ চিন । অন্য মানুহৰ ভুল নহয়, মতভেদত ভুল আপোনাৰ অন্য মানুহৰ ভুল নহয়ে । তেওঁ জানি-বুজিও কৰে তো আমি তাত ক্ষমা খুজি ল'ব লাগে যে, ‘ভাই, এইটো মই বুজি পোৱা নাই’ অন্যথা মানুহে ভুল নকৰেয়ে । মানুহে মতভেদ হ'বলৈ দিয়ে, এনেকুৱা নহয়ে । যি ঠাইত সংঘাত হৈছে, তাত নিজৰে ভুল ।

ঘৰ্ণত ক্ষয়, শক্তিবোৰ

ঘৰ্ণত সমস্ত আত্মশক্তি সমাপ্ত হৈ যায় । সংঘৰ্ষ কৰি অলপো সংঘাত কৰে তেন্তে শেষ । সন্মুখৰ জনে সংঘাত কৰে, তেতিয়া আমি সংযম ৰাখিব লাগে । সংঘাত তো হ'বয়ে নালাগে । পিচত লাগিলৈ এইটো শৰীৰো যায় তো যাওঁক, কিন্তু সংঘাতত যাৰ নালাগে । একমাত্ৰ ঘৰ্ণ নহয়, তেনেহ'লৈ মানুহে মোক্ষত যাৰ পাৰে । কোনোৱে ইমান থিনিয়ে শিকি লয় যে ‘মই ঘৰ্ণত নেয়াওঁ’, তেন্তে আকৌ তেওঁক গুৰু বা কাৰো প্ৰয়োজন নাই । এটা বা দুটা জন্মত বিনা বাধাই মোক্ষত যাৰ । ‘ঘৰ্ণৰ ভিতৰত নপৰোঁ’ এনেকৈ যদি তেওঁৰ শৰ্দাত বহি গৈছে আৰু নিশ্চয় কৰি লয়, তেতিয়াৰ পাৰাই তেওঁ সমকিতী (যাৰ আত্মসাক্ষাৎকাৰ হৈছে) হৈ গ'ল ! অৰ্থাৎ যদি কাৰোবাক সমকিত কৰিব বিচাৰে, তেনেহ'লৈ মই গাৰণ্টী দিওঁ যে আপুনি ঘৰ্ণ নকৰাৰ নিশ্চয় কৰি লওঁক, তেতিয়াৰ পৰা সমকিত হৈ যাৰ । দেহৰ সংঘাত হৈছে আৰু কিবা আঘাত হৈছে তো ঔষধ প্ৰয়োগ কৰাত সুস্থ হৈ যাৰ । কিন্তু ঘৰ্ণ আৰু সংঘৰ্ণ দ্বাৰা মনত যি দাগ লাগিছে, বুদ্ধিত দাগ লাগিছে, সেইটো কোনে উলিয়াৱ ? হেজাৰ জনমতো এইবোৰ দাগ নায়াৰ ।

আগতে যি ঘৰ্ণ হৈছিল আৰু সেইটোৰ পৰা যি লোকচান হৈছিল তেৰেই সন্মুখত আহে । কিন্তু এতিয়া যদি নতুন ঘৰ্ণ উৎপন্ন কৰে, তেন্তে আকৌ শক্তি সমাপ্ত হৈ যাৰ । অহা শক্তিও গুচি যাৰ, আৰু আমি ঘৰ্ণ হ'বয়ে নিদিও তো শক্তি উৎপন্ন হৈ থাকিব ।

এই জগতত শক্রতাৰ পৰা ঘৰ্ণ হয় । সংসাৰৰ মূল বীজ শক্রতা । যাৰ শক্রতা আৰু ঘৰ্ণ দুয়োটা বন্ধ হৈ গৈছে, তেওঁৰ মোক্ষ হৈ গ'ল । প্ৰেম বাধক নহয়, শক্রতা যায় তো প্ৰেম উৎপন্ন হ'ব ।

কোমনসেন্স, এবৰীবিহেয়ৰ এপ্লিকেবল

যদিও কোনোবাই আমাৰ সৈতে সংঘাত কৰে কিন্তু আমি কাৰো সৈতে সংঘাত নকৰোঁ, এইদৰে থাকোঁ তেন্তে ‘কোমনসেন্স’ উৎপন্ন হ’ব। কিন্তু আমি কাৰো সৈতে সংঘাত কৰিব নালাগে, নহ’লে ‘কোমনসেন্স’ গুটি যায়। নিজৰ তৰফৰ পৰা ঘৰ্ষণ হ’ব নালাগে। সম্মুখৰ জনৰ সৈতে ঘৰ্ষণত ‘কোমনসেন্স’ উৎপন্ন হয়। আঞ্চাৰ শক্তি এনেকুৱা যে ঘৰ্ষণৰ সময়ত কিদৰে ব্যৱহাৰ কৰিব, তাৰ সমস্ত উপায় দেখুৱায় দিয়ে আৰু একবাৰ দেখোৱাৰ পিচত সেইটো জ্ঞান নেয়ায়। এনেকে কৰোঁতে - কৰোঁতে ‘কোমনসেন্স’ বাঢ়ি যায়। কেতিয়াৰা ঘৰ্ষণ হৈ যায় তেন্তে ঘৰ্ষণৰ পিচত প্ৰতিক্ৰিমণ কৰাত সেইটো শুদ্ধ (নিৰ্মল, দোষ নথকা) হৈ যায়। এই কাৰণে এইটো বুজিব লাগে যে য’ত ঘৰ্ষণ হৈ যায়, তেনহ’লে তাত প্ৰতিক্ৰিমণ কৰিব লাগিব নহ’লে বহুত বিপদ।

এই বেৰৰ কাৰণে উলটা বিচাৰ আহে তেন্তে ক্ষতি (হানি) নাই, কিয়নো একপক্ষীয় লোকচান। কিন্তু কোনো জীৱিত মানুহৰ কাৰণে এটা উলটা বিচাৰ আহে তেন্তে বিপদ। দুয়ো ফালৰ পৰা লোকচান হ’ব। কিন্তু আমি তেওঁৰ প্ৰতিক্ৰিমণ কৰোঁ তেতিয়া সকলো দোষ পৰিস্কাৰ (নিৰ্মল) হৈ যাব। এই কাৰণে য’ত - য’ত ঘৰ্ষণ হয়, তাৰ ওপৰত প্ৰতিক্ৰিমণ কৰাত ঘৰ্ষণ সমাপ্ত হৈ যাব।

এই কাৰণে যেনেকৈও হয়, সংঘাত এৰি চলক। সংঘাত কৰি এই কালৰ তো দুৰৱস্থায়ে (দুর্দশা, অধঃ পতন, আধোগতি, দুখ) হয়, কিন্তু পৰলোকৰো দুৰৱস্থা হয়। যিয়ে এই কালৰ দুৰৱস্থা কৰে, তেওঁ পৰলোকৰ দুৰৱস্থা নকৰা বিশ্ব নাথাকিব। যাৰ এইকাল সংশোধিত হ’ব, তেওঁৰ পৰলোক সংশোধিত হ’ব।

যাৰ সংঘাত নহ’ব, তেওঁৰ তিনিটা জন্মত মোক্ষ হ’ব, সেইটোৰ মই গাৰণ্টী দিছোঁ। সংঘাত হৈ যোৱাত প্ৰতিক্ৰিমণ কৰি ল’ব।

যেতিয়ালৈকে এইটো বিকাৰী মামলা (ঘটনা, কথা) আছে, সম্বন্ধ আছে, তেতিয়ালৈকে সংঘাত হ’বয়ে। সংঘাতৰ মূলে এইটো। যিয়ে বিষয় - বিকাৰক জিতিছে, তাক কোনোৱে হৰুৱাৰ নোৱাৰে। কোনোৱে তেওঁৰ নামো ল’ব নোৱাৰে। তেওঁৰ বেলেগে প্ৰভাৱ পৰে।

যি হ'ল সেইটোরেই ন্যায় প্রকৃতিত ন্যায়ে হয় সর্বদা

যি প্রকৃতিৰ ন্যায়, তাত একক্ষণেকো অন্যায় হোৱাই নাই। একক্ষণেকো এই প্রকৃতি যি, সেইটো অন্যায়লৈ প্রাপ্ত হোৱা নাই। কোৰ্টত অন্যায় হ'ব পাৰে, কিন্তু প্রকৃতি কেতিয়াও অন্যায়ী হোৱাই নাই।

প্রকৃতিৰ ন্যায়ক বুজিবা যে যি হ'ল সেইটোরেই ন্যায়, তেন্তে আপুনি এই জগতৰ পৰা মুক্তি পাৰ পাৰিব। কিন্তু প্রকৃতিক অলপো অন্যায়ী মানিবা তেনেহলে আপোনাৰ সংসাৰত আটকি (জঙ্গল, সমস্যাত পৰা, জোঁট লগা) থকাৰ কাৰণে সেইটো। প্রকৃতিক ন্যায়ী মানা সেইটোৰ নাম জ্ঞান। ‘যেনেকুৱা হয় তেনেকুৱা’ জানা, সেইটোৰ নাম জ্ঞান আৰু ‘যেনেকুৱা হয় তেনেকুৱা’ নাজানা, সেইটোৰ নাম অজ্ঞান।

সংসাৰত ন্যায় বিচৰাতেই তো সমস্ত বিশ্বত যুদ্ধ হৈছে। জগত ন্যায় স্বৰূপে হয়। অৰ্থাৎ সংসাৰত ন্যায় নিবিচাৰিবয়ে। যি হ'ল সেইটোরেই ন্যায়। যি হৈ গ'ল সেইটোরেই ন্যায়। এই আদালত আদি সকলো হৈছে, সেইটো ন্যায় বিচাৰি আছে এইকাৰণে। অৱেৰে, কৰিবাত ন্যায় হৈছে নেকি? তাৰ সলনি ‘কি হৈছে’ সেইটো দোৱা ! সেইটোরেই ন্যায়। ‘ন্যায়’ৰ স্বৰূপ (লৌকিক দৃষ্টিত) পৃথক আৰু আমাৰ এই ‘ফল’ৰ স্বৰূপ পৃথক। ন্যায় - অন্যায়ৰ ফল তো হিচাপত আছে আৰু আমি সেইটোৰ সৈতে ন্যায় জোৱা লগাৰ যাওঁ, পিচত আদালততে যাব লগা হয় নহয় !

আমি কাৰোবাক এটা গালি দিওঁ, তেতিয়া তেওঁ আমাক দুই - তিনিটা গালি দিয়ে, কিয়নো তেওঁৰ মন অমাৰ ওপৰত উতলে (উত্তেজিত হয়)। তেতিয়া তাক মানুহে কি কয়, ‘তই তিনিটা গালি দিছা, এওঁতো এটায়ে গালি দিছিল।’ তেতিয়া তাৰ ন্যায় কি যে আমি তিনিটায়ে পাব লগা আছিলোঁ। পাচৰ লেন-দেন পৰিশোধ কৰি লব নে কৰি নল’ব ? এনেকুৱা প্রকৃতিৰ ন্যায় কিয় ? পাচৰ লেন-দেন হয়, তেওঁলোক আটাইকে একত্ৰিত কৰি দিয়ে। বৰ্তমানত কোনো স্তৰী - স্বামীক বিৰক্ত (হাইবণ) কৰে, সেইটো প্রকৃতিৰ ন্যায়ে। তেওঁৰ স্বামী বুজে যে এইজনী স্তৰী অনেক বেয়া আৰু স্তৰী বুজে যে স্বামী বেয়া। কিন্তু এইটো প্রকৃতিৰ ন্যায়ে।

কারোবাৰ পৰিশ্ৰমৰ দ্বাৰা উপাৰ্জিত ধন হেৰুৱাই, সেইটো তেন্তে এই জন্মৰ কষ্টাঞ্জিতৰ উপাৰ্জন লাগে কিন্তু আগৰো সকলো হিচাপ আছে নহয়! বহী - খাতাত হিচাপ বাকী আছে এইকাৰণে, নতুবা কোনোৱে কেতিয়াও আমাৰ কিছুও লব নোৱাৰে। কারোবাৰ পৰা কিবা ল'ব পাৰে, এনেকুৱা কাৰো ভিতৰত শন্তিয়ে নাই আৰু কোনোবাই কিবা লৈ যায় তেনেহ'লে সেইটো আমাৰ কিবা আগৰ - পাচৰ হিচাপ আছে। এই সংসাৰত কোনো জন্ম হোৱা নাই যে যি কোৰোবাৰ ভিতৰত কিবা দখল কৰিব পাৰে, ইমান নীতিবদ্ধ (নিয়মীয়া) জগত।

কাৰণ বুজা যায়, পৰিণামৰ পৰা

যেনেকুৱাকৈ পৰীক্ষাৰ বিজাল্ট আহে নহয়, এইটো ম্যাথাম্যাটিক্স (গণিত)ত একশ মাৰ্কচ' ভিতৰত পঁচানৰৈ মাৰ্কচ' আহিছে আৰু ইংঞ্জিনিয়াৰ একশ মাৰ্কচ' ভিতৰত পঁচিশ মাৰ্কচ' আহে। তেতিয়া আমি বুজি নেপাওঁ যে ইয়াত ক'ত ভুল' বৈ গৈছিল? এই পৰিণামৰ পৰা কি কাৰণত ভুল হৈছে সেইটো আমি বুজি পাওঁ, নহয় নে? এনেকৈ এইবোৰ সকলো পৰিণাম আহি আছে। এইবোৰ সংযোগ যি সকলো প্রাপ্ত হৈছে, সেইবোৰ সকলো পৰিণাম মাত্ৰ হয়। আৰু সেইটো পৰিণামৰ পৰা, কি কাৰণ আছিল, সেইটো আমি বুজি পাওঁ।

ইয়াত ৰাস্তাৰ ওপৰত অনেক মানুহৰ অহা - যোৱা হৈছে আৰু শমীবৃক্ষৰ কাঁইট এনেকৈ পোনে ঠিয় হৈ আছে, মানুহ অহা-যোৱা হৈ আছে কিন্তু কাঁইট তেনেকুৱাকৈ পৰি আছে। তেনেকৈ আমি কেতিয়াও জোতা - চঞ্চল নিপিঙ্ঘাকৈ বাহিৱলৈ ওলাই নেয়াও, কিন্তু সেইদিনা খন কাৰোবাৰ তাত গৈছেঁ আৰু কোলাহল (চিৎৰবাৰ্ধৰ) আৰম্ভ হয় যে চোৰ আহিছে, চোৰ আহিছে, তেতিয়া আমি খালী ভৱি দৌৰী যাওঁ আৰু কাঁইট আমাৰ ভৱিত সোমাই যায়, তো সেইটো আমাৰে হিচাপ।

কোনোবাই দুখ দিয়ে তেন্তে জমা কৰিল'বা। যি আগতে দিছিল সেইয়াই ওলোটাই জমা কৰিব। কিয়নো ইয়াত বিনা কাৰণত কোনোবাই আনক দুখ দিব পাৰে এনেকুৱা নিয়ম নাই। সেইটোৰ পাচত কাৰণ হোৱা আৱশ্যক। এইকাৰণে জমা কৰিল'ব।

ভগৱানৰ তাত কেনেকুৰা হয় ?

ভগৱান ন্যায় স্বৰূপ নহয় আৰু ভগৱান অন্যায় স্বৰূপো নহয়। কাৰো দুঃখ নহয় , সেইয়া ভগৱানৰ ভাষা। ন্যায়-অন্যায় তো লোকভাষা।

চোৰে চুৰি কৰাত ধৰ্ম মানে , দানবীৰ দান দিয়াত ধৰ্ম মানে। সেইটো লোকভাষা, ভগৱানৰ ভাষা নহয়। ভগৱানৰ তাত এনেকুৰা-তেনেকুৰা অলপো নাই। ভগৱানৰ তাত তো ইমানে যে, ‘কোনো জীৱৰ দুঃখ নহয়, এইটোৱেই মোৰ আজ্ঞা।’

ন্যায়-অন্যায় তো প্ৰকৃতিয়ে চাই। বাকী সেইটো যি জগতৰ ন্যায়-অন্যায়, গুণাহগাৰ (দোষী, অপৰাধী) সকলক হেল্প কৰে। মানুহে কয়, ‘যাৰ দিয়া না বেচেৰাক ! ’ তেতিয়া অপৰাধীও মুক্তি পায়। ‘এনেকুৰাই হয়’ কয়। কিন্তু প্ৰকৃতিৰ ন্যায়, সেইটোত নিষ্ঠাৰ (ৰেহাই) নাই। সেইটোত কাৰো নচলে।

নিজৰ ভুলে দেখায় , অন্যায়

কেবল নিজৰ ভুলৰ কাৰণে সমস্ত জগত বে-আইনী লাগে। কিন্তু কোনোক্ষণ বে-আইনী হোৱাই নাই। একেবাৰে ন্যায়তে থাকে। এই ঠাইৰ আদালতৰ ন্যায়ত প্ৰভেদ হ'ব পাৰে, সেইটো ভুল (অসত্য, অশুন্দ) ওলাই, কিন্তু এই প্ৰকৃতিৰ ন্যায়ত প্ৰভেদ নহয়।

এটা জন্মত ভাৱকৰ্ম বান্ধা ঘোৱাৰ পিচত পিচৰ জন্মত সেইটোৰ পৰিণাম আছে। অৰ্থাৎ তাৰ বিসৰ্জন হয়। সেইটো এই ‘ধ্যৱস্থিতিৰ’ হাতত। সেইটোৱে একজেন্ট ন্যায়ে কৰে। যি ন্যায়সংগত হয় তেনেকুৰায়ে কৰে। বাপেকে নিজৰ পুতেকক মাৰি পেলায় তেন্তেও ন্যায়ৰ ভিতৰতে আছে। পিচতো সেইটোক ন্যায় কয়। ন্যায় তো ন্যায়ে কয়, কিয়নো যেনেকুৰা পিতা-পুত্ৰৰ হিচাপ আছিল, তেনেকুৰা হিচাপ পৰিশোধ হ'ল।

কোনো দুখীয়া মানুহে লোটৰীত এক লাখ টকা জয়ী হয় নে নহয় ! সেইটোও ন্যায় আৰু কোনোবাৰ জেপ কাটিলে সেইটোও ন্যায়। কাৰোবাৰ একমাত্ৰ ল'বাৰ মৃত্যু হয় তেন্তেও ন্যায়ে। ইয়াত কোনেও অন্যায় কৰা নাই। ইয়াত ভগৱানৰ বা কোনো অন্যৰ অন্যায় নাই। এইটো ন্যায়ে। এইকাৰণে মই কৈছোঁ যে জগত ন্যায় স্বৰূপ হয়।

নিরস্তর ন্যায় স্বৰূপতে আছে। কাৰোবাৰ একমাত্ৰ ল'বা মৰি যায়, তেতিয়া তেওঁৰ গৃহস্থীসকলেহে কান্দে। অন্য ওচৰে-পাজৰে থকা সকলে কিয় নাকান্দে? তেওঁলোকে নিজৰ স্বার্থৰ কাৰণে কান্দে। যদি নিজে সনাতনতত্ত্ব (আত্মস্বৰূপ) ত আছে তো প্ৰকৃতি ন্যায়ীয়ে।

আৰু এক সেকেণ্ডৰ কাৰণেও ন্যায়ত প্ৰভেদ নহয়। যদি প্ৰকৃতি অন্যায়ী হ'লে হয় তো কোনেও মোক্ষত যাৰ নোৱাৰিলে হয়। এনেকৈক কয় যে ভাল মানুহৰ বাধা-বিঘিনি কিয় আছে? কিন্তু (অন্য) মানুহে এনেকুৱা কোনো বাধা-বিঘিনি উৎপন্ন কৰিব নোৱাৰে! কিয়নো নিজে যদি কোনো কথাত দখল নকৰে তেন্তে কোনো শক্তি (সামৰ্থ্য) এনেকুৱা নাই যে তোমাৰ নাম লয়, কিবা অহিত (অনিষ্ট, অপকাৰ) কৰিব পাৰে। নিজৰ দখলৰ কাৰণেয়ে এই সমস্ত সংসাৰৰ সৃষ্টি হৈছে।

জগত ন্যায় স্বৰূপ

এই জগত গপ নহয়। জগত ন্যায় স্বৰূপ। কেতিয়াও অন্যায় কৰা নাই প্ৰকৃতিয়ে। প্ৰকৃতি যি কেতিয়াৰা মানুহক মাৰি পেলায়, এক্সিডেন্ট হৈ যায়, সেইয়া সকলো ন্যায়স্বৰূপে। ন্যায়ৰ বাহিৰত প্ৰকৃতি কেতিয়াও যোৱা নাই। এইটো তো বিনা কাৰণ নুবুজাৰ ঠোকমঠোক আৰু জীৱন-্যাপনৰ কলাও নাজানে, আৰু চোৱা, চিন্তাই চিন্তা! এইকাৰণে যি হ'ল সেইটোক ন্যায় ক'বা।

‘যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায়’ বুজিবা তেন্তে পুৰা সংসাৰ পাৰ হৈ যাবা এনেকুৱা। এই জগতত এক সেকেণ্ডো অন্যায় হোৱা নাই। ন্যায়ে হৈ আছে। কিন্তু বুদ্ধি আমাক ফান্দত পেলাই যে ইয়াক ন্যায় কেনেকৈ ক'ব? এই কাৰণে মই মূল কথা ক'ব বিচাৰিছোঁ যে প্ৰকৃতিৰ এইটো আৰু আপুনি বুদ্ধিৰ পৰা পৃথক হৈ যাওঁক। অৰ্থাৎ বুদ্ধি ইয়াত ফান্দত পেলায়। একবাৰ বুজি লোৱাৰ পিচত, পুনৰ আমি বুদ্ধিৰ নুশুনো। যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায়। আদালতৰ ন্যায়ত ভুল-চুক হয়, উলটা-ছিধা হৈ যায় কিন্তু এই ন্যায়ত কোনো প্ৰভেদ নহয়।

‘যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায়’ নক'বা তেন্তে বুদ্ধি জঁপিওৱা-জঁপি, জঁপিওৱা-জঁপি কৰি থাকিব। অনন্ত জন্মৰ পৰা এই বুদ্ধি গোলমাল (বিমোৰ, বিবুদ্ধি) কৰিছে,

মতভেদ সৃষ্টি করিছে। প্রকৃততে কোরাব অবসরে (সুযোগ) নাহে, আমাক কিবা কোরাব অবসরে আহিব নালাগে। যিয়ে আগ্রহ এবি দিয়ে, তেওঁ জিতিছে। তেওঁ নিজৰ জিম্মাদাৰত আগ্রহ ৰাখে। বুদ্ধি গ'ল এইটো কেনেকৈ জানিব (জাত হ'ব) ? ন্যায় বিচাৰি নায়াৰ। যি হ'ল সেইটোক ন্যায় ক'ব, তেতিয়া তাক বুদ্ধি গুচি গ'ল কয়। বুদ্ধি কি কৰে? ন্যায় বিচাৰি ফুৰে। আৰু এই কাৰণে এই সংসাৰৰ সৃষ্টি হৈ আছে, এই কাৰণে ন্যায় নিবিচাৰিবা।

ব্যৱহাৰত দুঃখৰ মূল

ন্যায় বিচাৰি-বিচাৰি তো প্ৰাণ ওলাই গৈছে। মানুহৰ মনত এনেকুৰা হয় যে মই ইয়াৰ কি অনিষ্ট কৰিছোঁ, যি এওঁ মোৰ অনিষ্ট কৰে। তাত ন্যায় বিচাৰি গ'ল, তাৰ এই সকলো মাৰ পৰিছে। অৰ্থাৎ 'ন্যায়' নিবিচাৰিবা। এইটো মই সৰল-সুগম অনুসন্ধান কৰিছোঁ। ন্যায় বিচাৰি কাৰণে তো এই সকলৰ মাৰ পৰিছে। আৰু হৈছে পিচত সেইটোৱে। শেষত পৰিণাম সেইটোৱেই আহে। তেনেহলে আকৌ আমি আগৰ পৰায়ে কিয়নো বুজি নলওঁ? এইটো তো কেৰল অহংকাৰৰ দখলদাবি !

বাৰিষা বৰষুণ নহয়, সেইটোও ন্যায়। তেতিয়া খেতিয়কে কি ক'ব ? ভগৱানে অন্যায় কৰিছে। তেওঁ নিজৰ মূৰ্খতাত কয়। এনেকৈ কি বৰষুণ হ'ব ধৰিব ? বৰষুণ নহয় সেইটোৱেই ন্যায়। যদি বাৰিষা সদায়, প্ৰত্যেক বছৰ ভাল বৰষুণ হয় তো বৰষুণৰ তাত কি লোকচান হ'ব লগা আছিল ? এখন ঠাইত বৰষুণ বহত প্ৰচণ্ডত পৰি বানপানী আনি দিয়ে আৰু অন্য ঠাইত আকাল পৰে। প্ৰকৃতিত সকলো 'ব্যৱস্থিত' কৰা আছে। আপোনাৰ লাগে নে যে প্ৰকৃতিৰ ব্যৱস্থা ভাল ? প্ৰকৃতিয়ে সকলো ন্যায়ে কৰে।

ইয়াত ন্যায় নিবিচাৰিব

ন্যায় বিচাৰা বন্ধ কৰি দিয়ে তেতিয়া বুদ্ধি গুচি যাব। ন্যায় কি কাৰণে বিচাৰি আছে? বোৱাৰীয়ে কি কয় যে 'কিন্তু তুমি মোৰ শাহুক নাজানা, মই আহিছোঁ তেতিয়াৰ পৰা তেওঁ দুঃখ দিছে, ইয়াত মোৰ কি দোষ ?'

কোনোবাই বিনা পৰিচয় দুঃখ দিব নে ? তেওঁৰ হিচাপত জমা আছে, এইকাৰণে

তোমাক বাব বাব দুঃখ দি আছে। তেতিয়া তেওঁ কয়, ‘কিন্তু মই তো তেওঁৰ মুখে দেখা নাছিলোঁ।’ অবে তুমি এই জন্মত দেখা নাই কিন্তু পূর্ব জন্মৰ হিচাপ কি কয়? এইকাবণে যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায়!

ঘৰত ল'বাই দাদাগিৰী কৰে, নহয় নে ? সি দাদাগিৰী কৰে সেইটোৱেই ন্যায় ! এইটো তো বুদ্ধি দেখায়, ল'বা হৈ পিতৃৰ সন্মুখত দাদাগিৰী কৰে? এইটো যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায় !

বিকল্পোৰ অন্ত সেইটোৱেই মোক্ষমার্গ

যি হ'ল সেইটোক ন্যায় ক'ব নহয়, তেন্তে নিৰ্বিকল্প থাকিব আৰু মানুহে নিৰ্বিকল্প হ'বৰ কাৰণে ‘ন্যায়’ বিচাৰি ওলাইছে। বিকল্পৰ অন্ত হয়, সেইটো বাস্তা মোক্ষৰ ! আমাৰ মাৰ্গ (বিতৰাগ মাৰ্গ) বিকল্পৰ সৃষ্টি নহয় এনেকুৱা হয়, নে নহয় ?

বুদ্ধি যেতিয়া বিকল্প কৰাই, তেতিয়া ক'ব, যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায়। বুদ্ধি ন্যায় বিচাৰে যে মোতকৈ সৰু, মৰ্য্যদা নাৰাখে। মৰ্য্যদা বাখিলে সেইটোও ন্যায় আৰু নাৰাখিলে সেইটোও ন্যায়। যিমান বুদ্ধি নিৰ্বিবাদ হ'ব, সিমানে নিৰ্বিকল্প হ'ব।

ন্যায় বিচাৰি ওলায় তো বিকল্প বাঢ়িয়ে থাকিব আৰু প্ৰকৃতিৰ ন্যায় বিকল্পক আঁতৰাই নিৰ্বিকল্প কৰি নিয়ে। যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায়, যি হ'ব সেইটোৱেই ন্যায়। আৰু সেইটোৰ উপৰি পাঁচজন মানুহৰ পঞ্চায়তে কয় সেইটো ন্যায়ো তেওঁৰ বিৰুদ্ধত যায়, তেতিয়া তেওঁ সেইটো ন্যায়কো নামানে অৰ্থাৎ কাৰো কথা নামানে। তেতিয়া আকৌ বিকল্প বাঢ়িয়ে যায় থাকে। সেইজন মানুহে নিজৰ ওচৰে পাঁজৰে (চাৰিওফালে) জালে বোৱাই আছে। তেওঁ একো প্রাপ্ত নকৰে। তেওঁ বহুত দুঃখী হ'ব। ইয়াৰ সলনি আগৰ পৰায়ে শান্তা বাখে যে যি হ'ল সেইটোৱেই ন্যায়।

আৰু প্ৰকৃতি সদায় ন্যায়ে কৰি থাকে, নিৰস্তৰ ন্যায়ে কৰি আছে কিন্তু তেওঁ প্ৰমাণ দিব নোৱাৰে। প্ৰমাণ তো ‘জ্ঞানী’ দিয়ে যে ন্যায় কিদৰে হয়। কেনেকৈ হ'ল সেইটো জ্ঞানীয়ে ক'ব পাৰে। তেওঁক সন্তোষ কৰাই দিয়ে আৰু নিৰাকৰণ আনে। নিৰ্বিকল্প হ'ব তো নিৰাকৰণ আহিব।

ভোগিছে তেওঁর ভুল

প্রকৃতির ন্যায়ালয়ত.....

এই জগতৰ ন্যায়ধীশ তো ঠাই-ঠাই (অনেক, বেলেগ বেলেগ) আছে কিন্তু কৰ্ম জগতৰ প্রকৃতিৰ ন্যায়ধীশ তো এটাই হয়, ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’। এই এটাই ন্যায়। এই ন্যায় দ্বাৰা জগত চলি আছে আৰু আন্তিৰ ন্যায় দ্বাৰা সমস্ত সংসাৰৰ সৃষ্টি হৈছে।

একক্ষণেকৰ বাবেও জগত নিয়মৰ বাহিৰত নাথাকে। যাক ইনাম (পুৰস্কাৰ) দিব লাগে, তাক ইনাম দিয়ে আৰু যাক দণ্ড দিয়া হয়, তাক দণ্ড দিয়ে। কিন্তু নিয়মৰ বাহিৰত নাযায়। সকলো নিয়মৰ অনুসৰিয়ে হয়। সম্পূৰ্ণ ন্যায়সংগতয়ে হয় কিন্তু সমুখৰ জনৰ দৃষ্টিত এইটো নাহে, এইকাৰণে তেওঁ বুজি নাপায়। যেতিয়া দৃষ্টি নিৰ্মল হ'ব, তেতিয়া ন্যায় দেখিব। যেতিয়ালৈ স্বার্থ দৃষ্টি হ'ব, তেতিয়ালৈকে ন্যায় কেনেকৈ দেখিব?

আপুনি কিয় ভোগিছে ?

আপুনি দুঃখ কিয় ভোগিব লগাত পৰিষে, এইটো বিচাৰি উলিওৱা ! এইটো তো আমি নিজেৰে ভুলত বান্ধনত (বাঞ্ছোন) আছোঁ। মানুহে আমাক বান্ধনগত্ব কৰা নাই। সেইটো ভুল যেতিয়া নাথাকিব, তেতিয়া মুক্ত হৈ যাব। আৰু প্ৰকৃততে তো সকলো মুক্তয়ে হয়, কিন্তু নিজৰ ভুলৰ কাৰণে বান্ধনত বান্ধি আছে।

যেতিয়া নিজেই ন্যায়ধীশ, নিজেই গুণাহগাৰ (দোষী, অপৰাধী) আৰু নিজেই উকীল হয়, তেতিয়া ন্যায় কাৰ পক্ষত হ'ব ? নিজৰ পক্ষতে। পিচত নিজে নিজৰ পছন্দৰে ন্যায় কৰিব, নহয় নে ! এইকাৰণে নিজে নিৰস্তৰ ভূলে কৰি থাকে। এনেকৈ কৰি থকাত জীৱ বান্ধনগত্ব হৈ থাকে। ভিতৰৰ ন্যায়ধীশে কয় যে আপোনাৰ ভুল হৈছে। পিচত ভিতৰৰে উকীল ওকালতি কৰে যে ইয়াত মোৰ কি দোষ ? এনেকুৰাকৈ কৰি নিজেই বান্ধনত আহে। নিজৰ আঘাতকল্যাণৰ বাবে জানি ল'ব লাগে যে, কাৰ দোষৰ কাৰণে বান্ধন হয় ? ভোগিছে, তেওঁৰ ভুল। লোকভাষাত চালে তো অন্যায় দেখা পাৰ কিন্তু ভগৱানৰ ভাষাৰ ন্যায় তো এইটোৱে কয় যে, ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’।

জগতৰ বাস্তবিকতাৰ বহস্যজ্ঞান মানুহৰ লক্ষ্যতে নাই আৰু ইয়াৰ কাৰণে বাৰে-বাৰে ঘূৰি ফুৰিব (জন্ম-মৰণৰ চক্ৰত) লাগে। সেই 'অজ্ঞান - জ্ঞান' তো সকলোৱে জ্ঞাত (জনা)। এইটো জেপ কাটিলে, তাত দোষ কাৰ? অন্যৰ জেপ কটা নাই আৰু তোমাৰে কিয় কাটিলে? দুয়োৱে ভিতৰত এতিয়া কোনে ভোগিছে? 'ভোগিছে তেওঁৰ ভুল'। এই 'দাদা'ই জ্ঞানত যেনেকুৱা হয় তেনেকুৱা দেখিছে যে ভোগিছে তেওঁৰ ভুল।

ভোগে, নিজৰ ভুলৰ কাৰণে

যিয়ে দুঃখ ভোগে তো সেইটো তেওঁৰ ভুল আৰু সুখ ভোগে তো সেইটো তেওঁৰ ইনাম (পুৰুষ্কাৰ)। কিন্তু আন্তিৰ কানুন (নিয়ম) নিমিত্তক ধৰে। ভগৱানৰ কানুন, বিয়ল কানুন তো যাৰ ভুল হয়, তাকে ধৰিব। এইটো কানুন একজেষ্ট আৰু তাত কোনোবাই পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰে এনেকুৱা নহয়। এনেকুৱা কোনো কানুন জগতত নাই যে যিয়ে কাৰোবাক 'যাতনা' (দুঃখ) দিৰ পাৰে।

নিজৰ কিবা ভুল হ'ব, সেইকাৰণে সন্মুখৰ জনে কৈছে, নহয় নে? এইকাৰণে ভুল সংশোধন কৰি লোৱা। এই জগতত কোনো জীৱই কোনো জীৱক কষ্ট (দুঃখ) দিব নোৱাৰে, এনেকুৱা স্বতন্ত্র আৰু যদি কোনোবাই আমাক কষ্ট দিয়ে, তো সেইটো আমাৰ আগৰ দখলৰ কাৰণে দিয়ে। ভুল সংশোধন কৰাত পুনৰ হিচাপ নাথাকিব।

জগত দুঃখ ভোগাৰ কাৰণে নহয়, সুখ ভোগাৰ কাৰণে। যাৰ যিমান হিচাপ হ'ব সিমান ভোগিব। কিছুমান মানুহে কেৱল সুখে ভোগে, এনেকুৱা কিয়? কিছুমান মানুহে সদাই দুখে ভোগি থাকে, এনেকুৱা কিয়? নিজে এনেকুৱা হিচাপ আনিছে এইকাৰণে।

যদি কোনো মানুহে গোটেই জীৱন এইটো সূত্ৰ যথাৰ্থতাত বুজি ব্যৱহাৰ (প্ৰয়োগ) কৰিব তেনেহ'লৈ তেওঁ গুৰু কৰাৰ আৱশ্যকতা নাথাকিব। এইটো সূত্ৰই তেওঁক মোক্ষত লৈ যাৰ এনেকুৱা।

নিজে যি দুখ ভোগিব লগা হয়, সেইটো নিজৰে দোষ, কোনো অন্যৰ দোষ নহয়। যিয়ে দুঃখ দিয়ে, তেওঁৰ ভুল নহয় (তেওঁ তো নিমিত্ত)। সংসাৰৰ কানুন (নিয়ম) অনুসৰি তো, যিয়ে দুঃখ দিয়ে তেওঁৰ ভুল আৰু ভগৱানৰ কানুন অনুসাৰে তো 'ভোগিছে তেওঁৰ ভুল'।

ভুল কাৰ ?

কেবল মমতা আৰু জিঞ্চাদাৰীয়ে (দায়িত্ব, ভাৰ) নহয়, কিন্তু মুখ্য কাৰণ তেওঁৰ ভুল। মমতাৰ উপৰিও অন্যও অনেক কোজেজ (কাৰণ) থাকে, কিন্তু তুমি ভোগিছা এইকাৰণে তোমাৰ ভুল। এইকাৰণে কাৰো দোষ নুলিয়াবা, নহ'লে আগৰ জন্মৰ পুনৰ হিচাপ বাঞ্চিব।

এই কাৰণে মই কৈছিলোঁ নহয় যে যদি বুজি নপোৱা তেন্তে ঘৰত ইমান খিনি লিখি বাখিবা যে ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’। আপোনাক আপোনাৰ শাহুই বহুত কষ্ট দিয়ে (বিৰক্ত কৰে), বাতিৰ আপোনাৰ টোপনি নাহে আৰু শাহুক চাবলৈ যাই তেন্তে তেওঁ তো শুইছে আৰু (নাকেৰে) ঘোৰ ঘোৰাই শুইছে, তেনহ'লে আকৌ কি আপুনি বুজি নাপাৰ যে ভুল মোৰ ? শাহুই তো আৰামত শুইছে। এইকাৰণে যিয়ে ভোগিছে তেওঁৰ ভুল। আপোনাৰ কথা পচন্দ হৈছে নে নাই ? ভোগিছে তেওঁৰ ভুল, ইমান খিনিয়ে বুজি পায় (বোধত আহে) তেন্তে ঘৰত এটাও কাজিয়া নাথাকিব।

অর্থাৎ দুয়োৰে কানুন (নিয়ম) পৃথক। প্ৰকৃতিৰ কানুন মান্য কৰিবা তো আপোনাৰ বাস্তা সৰল হৈ যাৰ আৰু এই জগতৰ কানুন মান্য কৰিবা তো সমস্যাত থাকিবা।

পৰিণাম , নিজৰ ভুলেৰে

যি কোনো সময়ত আমি যি কিবাও ভোগিব লগাত পৰে, সেইটো আমাৰে ভুলৰ পৰিণাম। আমাৰ ভুলৰ বাহিৰে আমি ভোগিব লগা নহয়। এই জগতত এনেকুৱা কোনো নাই যে যিয়ে আমাক কিঞ্চিৎ মাত্ৰও দুঃখ দিৱ পাৰে আৰু যদি কোনোৰা দুঃখ দিওতা আছে তো সেইটো নিজৰে ভুল। সম্মুখৰ জনৰ দোষ নহয়, তেওঁ তো কেৱল নিমিত্ত। এইকাৰণে ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’।

কোনো স্বামী আৰু স্তৰী পৰম্পৰত বহুত কাজিয়া কৰে আৰু যেতিয়া দুয়ো শোৱে, পিচত আমি গোপনে (মনেমনে) চাবলৈ যাওঁ তো পত্নী গভীৰ টোপনিত শুইছে আৰু স্বামী বাৰে-বাৰে (কাতি) সলোৱাই থাকে, তো আমি বুজিব লাগে যে স্বামীৰ সমস্ত ভুল, কিয়নো পত্নী ভোগী থকা নাই। যাৰ ভুল হয়, তেওঁ ভোগে আৰু যদি স্বামী শুইছে আৰু পত্নী জাগি থাকে তো বুজিব যে পত্নীৰ ভুল। ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’। এইটো তো বহুত গুহ্য সাইন্স। সমস্ত জগতে নিমিত্তকে মাৰিব দোৰে।

ভগবানৰ কানুন কি ?

ভগবানৰ কানুন তো কি কয় যে যি ক্ষেত্রত, যি সময়ত, যিয়ে ভোগিছে, তেওঁ নিজে গুনাহগীৰ (দোষী, অপৰাধী)। তাত কোনোৱে, কোনো উকীলকো সোধাৰ আৱশ্যক নাই। কোৱোৰ জেপ কটাত, কাটোতাৰ কাৰণে তো আনন্দৰ কথা হ'ব। তেওঁতো জেলেপি খাৰ, হোটেলত চাহ-পানী আৰু নাস্তা কৰি থাকিব আৰু ঠিক সেই সময়ত যাৰ জেপ কাটিছে, তেওঁ ভোগি থাকিব। এইকাৰণে ভোগি থকা জনৰ ভুল। তেওঁ আগতে কেতিয়াৰা চুৰি কৰিছিল, এইকাৰণে আজি ধৰা পৰিছে(আৰু তেওঁৰ জেপ কটা গ'ল) সেইটো কাৰণত তেওঁ আজি চুৰ আৰু জেপ কাটোতা জন যেতিয়া ধৰা পৰিব, তেতিয়া চুৰ ক'ব।

সমস্ত জগত সন্মুখৰ জনৰ ভুল (দোষ) দেখে। ভোগিছেনিজে, কিন্তু দোষ সন্মুখৰ জনৰ দেখে। এনেকৈ গুনাহ উলটা দুণ্ণ হৈ যায় আৰু ব্যৱহাৰো জটিলতা হৈ যায়। এইটো কথা বুজাত সমস্যা কম হৈ যাব।

এই জগতৰ নিয়ম এনেকুৰা যে যি চকুৰে দেখে, সেইটোক ভুল কয়। কিন্তু প্ৰকৃতিৰ নিয়ম এনেকুৰা যে যিয়ে ভোগিছে তেওঁৰ ভুল।

কিঞ্চিৎমাত্ৰও কাৰোৰাক দুঃখ নিদিব। যদি কোনোবাই দুঃখ দিয়ে, সেইটো আমি জমা কৰি লওঁ তেনেহ'লে নিজৰ বহীখাতা সম্পূৰ্ণ পৰিশোধ হৈ যাব। কাৰোৰাক নতুন দি ঝণ নকৰিব, নতুন ব্যাপাৰ আৰম্ভ নকৰিব আৰু পুৰণি যি আছে সেইটো সম্পন্ন কৰি লওঁক, তো পৰিশোধ হৈ যাব।

উপকাৰী, কৰ্মৰ পৰা মুক্তি দিওঁতাজন

প্ৰশ্নকৰ্তা : যদি এইটো থ্যোৰী বৰা-বৰ (যিমান লাগে সিমান) বুজে তো সমস্ত প্ৰশ্নৰ মনৰ সমাধান হ'ব।

দাদান্ত্ৰী : কাৰো দোষ নাই। দোষ উলিওৱা জনেৰে দোষ। জগতত কোনো দোষিয়ে নহয়। সকলো নিজৰ নিজৰ কৰ্মৰ উদয়ত হয়। যি ভোগি আছে, সেইটো আজিৰ গুনাহ নহয়। পূৰ্ব জন্মৰ কৰ্মৰ ফলস্বৰূপ সকলো হৈ আছে। আজি খুবকৈ তেওঁক পাশ্চাতাপ হৈ থাকে কিন্তু যি হৈ গৈছে, কোন্ট্ৰেক (চুক্তি, প্ৰতিজ্ঞা) হৈ গৈছে, তো এতিয়া কি হ'ব পাৰে? সেইটো পূৰ্ণ কৰাত বিনা অন্য কোনো উপায় নাই।

এই সংসারত যদি আপুনি কাবোবাৰ ভুল বিচাৰিব খোজে, তেন্তে যিয়ে ভোগি আছে তেওঁৰ ভুল। বোৱাৰীয়ে শাহুক দুঃখ দিয়ে বা শাহুই বোৱাৰীক দুঃখ দিয়ে, তেওঁলোক দুয়োজনৰ ভিতৰত ভোগিব (কষ্ট) লগা কাৰ হৈছে ? শাহুক, তো শাহুৰ ভুল। শাহুই বোৱাৰীক দুঃখ দিয়ে, তেতিয়া বোৱাৰীয়ে ইমান খিনি বুজি ল'ব লাগে যে মোৰ ভুল। এই দাদাৰ জ্ঞানৰ আধাৰত বুজি ল'বা যে মোৰ ভুল হয়, এই কাৰণেয়ে মোক গালি দি আছে অৰ্থাৎ শাহুৰ দোষ উলিয়াব নালাগে। শাহুৰ দোষ উলিওৱাৰ কাৰণত মামলা (বিবাদ) জটিল হয়, কোমপ্লেক্স (জটিল) হৈ যায় থাকে আৰু শাহুক বোৱাৰীয়ে হাইবাণ (উদ্বিগ্ন, বিৰক্ত) কৰে তো শাহুৰেকেও দাদাজীৰ জ্ঞান দ্বাৰা বুজি ল'ব লাগে যে যিয়ে ভোগিছে তেওঁৰ ভুল, এই হিচাপত মই পালন কৰি ল'ব লাগে।

এইকাৰণে মুক্ত হ'বলৈ খোজে তো যি কিছুও তিতা (কেঁহা) - মীঠা (গালি, অপমান আদি) আহে সেইটো জমা কৰি ল'বা, তো হিচাপত চকুও নপৰে, তো আকৌ বাকী সকলো কিছু (কিবা) বিনা হিচাপত হ'ব নে ? আপুনি যিমান-যিমান যি কাৰোবাক দিছে, সিমান-সিমান তেওঁৰ দ্বাৰা আপুনিও ঘূৰাই পার তেতিয়া আপুনি আনন্দমনেৰে (প্ৰসন্নতাৰে) জমা কৰি ল'ব যে হয়, এতিয়া মোৰ হিচাপ পূৰ্ণ হ'ব। নহ'লে আকৌ ভুল কৰিব তো পুনৰাই ভোগিবই লাগিব।

বুজা কঠিন কিন্তু বাস্তৱিক

যেতিয়া কোনো সময়ত ঘৰত গিলাচ ফুটি যায়, সেই সময়ত ল'বা-ছোৱালীয়ে মুখামুখিৰে চাই কৈ দিয়ে যে ‘মা, তোমাৰ ভুল।’ ল'বা-ছোৱালীও বুজি পায়, হয়। মাকক কয়, ‘তোমাৰ মুখ ওলমি আছে, এইটো তোমাৰ ভুল।’ কঢ়ীত (বেচন গাঢ় কৰি তৈয়াৰ কৰা আঞ্চা) নিমখ বেছি হৈ গ'ল, তেতিয়া আমি চাব লাগে যে কাৰ মুখ বিকৃত (খ'ং উঁঠা) হৈছে? হয়, তেওঁৰ ভুল। দালি পৰি যায় তেনেহ'লে চাই ল'ব, কোনে মুখ বিকৃত কৰিছে? হয়, যিয়ে বিকৃত কৰিছে তেওঁৰ ভুল। তৰকাৰীত জলা বেছি হৈ গ'ল তেতিয়া আমি সকলোৰে মুখ চাওঁ যে কোনে মুখ বিকৃত কৰিছে? যিয়ে বিকৃত কৰিছে তেওঁৰ ভুল এইটো। ভুল কাৰ? ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল।’

নিজবে ভুলৰ মাৰ পৰি আছে। পাথৰ দলিয়াইছে তেওঁৰ ভুল নহয়, যাৰ পাথৰ লাগিল তেওঁৰ ভুল। আপোনাৰ ওচৰে - পাজৰৰ লৰা - ছোৱালীৰ কেনেকুৰা ও ভুল বা দুষ্কৃতি হয়, কিন্তু তাৰ প্ৰভাৱ আপোনাৰ ওপৰত নপৰে তেনেহ'লে আপোনাৰ ভুল নহয়; আৰু যদি প্ৰভাৱ পৰে তো সেইটো আপোনাৰ ভুল, এনেকৈ নিশ্চিত ৰূপত বুজি লওঁক।

এইদৰে পৃথকীকৰণ তো কৰক

ভুল কাৰ? তেতিয়া কওঁ যে কোনে ভোগিছে, ইয়াৰ অনুসন্ধান কৰক। চাকৰৰ হাতেদি দহটা গিলাচ ভাঙি যায় তো তাৰ প্ৰভাৱ ঘৰৰ মানুহৰ ওপৰত পৰিব নে নপৰিব ? এতিয়া ঘৰৰ মানুহৰ ভিতৰত ল'ৰা-ছোৱালীৰ তো কিছু ভোগিব লগা নহয় কিন্তু সিহাঁতৰ মাক-পিতাকে আকুল (দুঃখিত, কাতৰ) হৈ থাকে। তাৰ ভিতৰতো মায়েকে অলপ দেৰী পিচত আৰামত শুই যাৰ কিন্তু পিতাকে গণনা কৰি থাকিব ,যে পঞ্চাশ টকাৰ লোকচান হ'ল। তেওঁ অধিক এলার্ট, এই কাৰণে বেছি ভোগিব। অৰ্থাৎ ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল।’ যদি কোনোবাই ইমান খিনি পৃথকীকৰণ কৰি কৰি আগ বাঢ়ে তেন্তে বিনা বাধাই মোক্ষত যাৰ।

প্ৰশ্নকৰ্ত্তা : কিছুমান মানুহ এনেকুৰা আছে যে আমি লাগে কিমানো ভাল ব্যৱহাৰ কৰোঁ তেতিয়াও সিহাঁতে নুরুজে।

দাদাশ্রী : সিহাঁতে নুরুজে তো সেইটো নিজবে ভুলৰ পৰিমাণ। এইটো যিয়ে অন্য মানুহৰ ভুল দেখে, সেইটো তো সম্পূৰ্ণ ভুল। নিজৰ ভুলৰ কাৰণতে এনেকুৰা নিমিত্ত মিলায়। কিন্তু এইটো তো জীৱিত নিমিত্ত মিলাত তাক মাৰিব দৌৰে আৰু যদি কাঁইটো বিষ্ণে তেতিয়া কি কৰিব ? চৌৰাস্তাৎ (চৌপথ) কাঁইট পৰি আছে, হাজাৰ মানুহ ওলাই যায় কিন্তু কোনোকে নিবিন্দিলে কিন্তু ‘আপুনি’ ওলাই আৰু কাঁইট আপোনাৰ ভৱিত সোমাই যায়। ‘ব্যৱস্থিত’ (সাইটিফিক সৰকমস্টেশনিয়েল এৰিডল) তো কেনেকুৰা ? যাৰ কাঁইটো বিন্দিব লগা আছে তেওঁক বিন্দিব। সকলো সংযোগ একত্ৰ কৰি দিব, কিন্তু তাত নিমিত্তৰ কি দোষ?

ভুলৰ বিষয়ত দাদাজীৰ বোধ

‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’ এইটো সুত্র মোক্ষত লৈ যাৰ। কোনোবাই সোধে যে মই নিজৰ ভুল কেনেকৈ বিচাৰো? তেতিয়া মই তেওঁক শিকোৱাম যে তোমাৰ ক'ত-ক'ত ভোগিব লগাত পৰিছে? সেইটো তোমাৰ ভুল। তোমাৰ কি ভুল হৈছিল যে এনেকৈ ভোগিব লগাত পৰিছে? এইটো বিচাৰি উলিয়াব। এতিয়াতো গোটেই দিন ভোগিব লগাত পৰিছে, এইকাৰণে বিচাৰি উলিয়াব লাগে যে কি কি ভুল হৈছে!

আচলতে ভুল ক'ত ?

ভুল কাৰ ? ভোগিছে তেওঁৰ ! ভুল কি ? তেতিয়া কওঁ যে ‘মই চন্দুলাল হওঁ’ এইটো মান্যতায়ে আপোনাৰ ভুল। কিয়নো এই জগতত কোনো দোষীয়ে নহয়। এই কাৰণে কোনো গুণাহগাৰো (দোষী, অপৰাধী) নহয়, এনেকৈ প্ৰমাণসিদ্ধ হয়।

দুঃখ দিওতাজনতো নিমিত্ত মাত্ৰ কিন্তু প্ৰকৃততে ভুল নিজৰে। যিয়ে উপকাৰ কৰে তেওঁও নিমিত্ত আৰু যিয়ে লোকচান (খতি, হানি) কৰে তেওঁও নিমিত্তয়ে কিন্তু সেইটো নিজৰে হিচাপ, এইকাৰণে এনেকুৱা হয়।

‘জ্ঞানী পুৰুষ’ ৰ এটায়ে শব্দ যদি বুজি পায় আৰু গ্ৰহণ কৰি লয় তো মোক্ষতে যাৰ। কাৰ শব্দ ? জ্ঞানী পুৰুষৰ ! তাৰ দ্বাৰা কোনেৰে কাৰো পৰামৰ্শয়ে (দিহা) ল'ব লগাত নপৰিব যে ইয়াত কাৰ ভুল ? ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’।

য'ত এনেকুৱা স্পষ্ট, নিৰ্মল ন্যায় আপোনাক দেখুৱাই দিয়ে, তাত ন্যায়-অন্যায়ৰ বিভাজন কৰিব লগা ক'ত থাকে ? এইটো বহুতে গহন কথা। সমগ্ৰ শাস্ত্ৰৰ সাৰ (মৰ্ম, তত্ত্ব) কৈছোঁ। এইটো তো ‘তাৰ’ জজমেন্ট (ন্যায়) কেনেকৈ হৈ আছে সেইটো একজেন্ট কৈছোঁ যে, ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’। ‘ভোগিছে তেওঁৰ ভুল’ এইটো সূত্ৰ সম্পূৰ্ণৰূপে একজেন্ট ওলাইছে মোৰ দ্বাৰা ! সেইটোৰ যোনেও ব্যৱহাৰ (প্ৰয়োগ) কৰিব, তেওঁৰ কল্যাণ হৈ যাৰ।

জয় সচিদানন্দ

জ্ঞানবিধি কি ?

- এইটো ভেদজ্ঞানৰ প্ৰয়োগ, যি প্ৰশ়োভৰী সৎসন্দৰ পৰা ভিন্ন।
- ১৯৫৮ ত পৰম পূজ্য দাদা ভগৱানৰ যি আত্মজ্ঞান প্ৰকট হৈছিল, সেই জ্ঞান আজিও তেওঁৰ কৃপাত তথা পূজ্য নীৰু মাঁৰ আশীৰ্বাদত পূজ্য দীপকভাইৰ মাধ্যমত প্ৰাপ্ত হয়।

জ্ঞান কিয় ল'ব লাগে ?

- জন্ম-মৰণৰ চক্ৰৰ পৰা মুক্ত হ'বৰ কাৰণে।
- নিজৰ আত্মা জাগৃত কৰাৰ কাৰণে।
- পাৰিবাৰিক সম্বন্ধ আৰু কাম-কাজত সুখ-শান্তি অনুভৱ কৰাৰ কাৰণে।

জ্ঞানবিধিত কি প্ৰাপ্ত হয় ?

- আত্মজাগৃতি উৎপন্ন হয়।
- সঠিক বোধ দ্বাৰা জীৱন-ব্যৱহাৰ পূৰ্ণ কৰাৰ চাবি প্ৰাপ্ত হয়।
- অনন্ত কালৰ পাপ ভস্মীভূত হৈ যায়।
- অজ্ঞান মান্যতাবোৰ দূৰ হয়।
- জ্ঞান জাগৃতিত থাকিলে নতুন কৰ্মনাবাক্ষে আৰু পুৰণা কৰ্ম নিৰ্জৰা হৈ যায়।

আত্মজ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে প্ৰত্যক্ষ অহা অৱশ্যক নে ?

- আত্মজ্ঞান জ্ঞানীৰ কৃপা আৰু আশীৰ্বাদৰ ফল। ইয়াৰ কাৰণে প্ৰত্যক্ষ অহা আৱশ্যক।
- পূজ্য নীৰু মাঁ আৰু পূজ্য দীপকভাইৰ টি.ভি. বা ভি.সি.ডি. সৎসন্দৰ কাৰ্য্যক্ৰম আৰু দাদাজীৰ কিতাপবোৰ জ্ঞানৰ পটভূমি তৈয়াৰ কৰিব পাৰে, কিন্তু আত্মসাক্ষাৎকাৰ কৰাৰ নোৱাৰে।
- অন্য সাধন (সামগ্ৰী,উপকৰণ) দ্বাৰা শান্তি অৱশ্যই প্ৰাপ্ত হয় কিন্তু যি ধৰণে কিতাপত চিত্ৰিত চাকি পোহৰ দিব নোৱাৰে, কিন্তু প্ৰত্যক্ষ প্ৰজ্ঞলিত চাকিয়েহে পোহৰ দিব পাৰে। তেনেকৈ আত্মা জাগৃত কৰাৰ কাৰণে তো স্বয়ং আহি জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিব লগ্যা হয়।
- জ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে ধৰ্ম বা গুৰু পৰিবৰ্তন কৰিব নালাগে।
- জ্ঞান অমূল্য, অতঃ তাক প্ৰাপ্ত কৰাৰ কাৰণে কোনো মূল্য দিব নালাগে।

दादा भगवान फाउन्डेशन के द्वारा प्रकाशित पुस्तकें

१.	ज्ञानी पुरुष की पहचान	२५.	सेवा-परोपकार
२.	सर्व दुःखों से मुक्ति	२६.	मृत्यु समय, पहले और पश्चात
३.	कर्म का सिद्धांत	२७.	निजदोष दर्शन से... निर्दोष
४.	आत्मबोध	२८.	पति-पत्नी का दिव्य व्यवहार
५.	मैं कौन हूँ ?	२९.	क्लेश रहित जीवन
६.	वर्तमान तीर्थकर श्री सीमंधर स्वामी	३०.	गुरु-शिष्य
७.	भुगते उसी की भूल	३१.	अहिंसा
८.	एडजस्ट एवरीव्हेयर	३२.	सत्य-असत्य के रहस्य
९.	टकराव टालिए	३३.	चमत्कार
१०.	हुआ सो न्याय	३४.	पाप-पुण्य
११.	चिंता	३५.	वाणी, व्यवहार में...
१२.	क्रोध	३६.	कर्म का विज्ञान
१३.	प्रतिक्रमण	३७.	आपत्त्वाणी - १
१४.	दादा भगवान कौन ?	३८.	आपत्त्वाणी - २
१५.	पैसों का व्यवहार	३९.	आपत्त्वाणी - ३
१६.	अंतःकरण का स्वरूप	४०.	आपत्त्वाणी - ४
१७.	जगत कर्ता कौन ?	४१.	आपत्त्वाणी - ५
१८.	त्रिमंत्र	४२.	आपत्त्वाणी - ६
१९.	भावना से सुधरे जन्मोंजन्म	४३.	आपत्त्वाणी - ७
२०.	माता-पिता और बच्चों का व्यवहार	४४.	आपत्त्वाणी - ८
२१.	प्रेम	४५.	आपत्त्वाणी - ९
२२.	समझ से प्राप्त ब्रह्मचर्य (सं.)	४६.	आपत्त्वाणी - १३ (पूर्वार्ध)
२३.	दान	४७.	समझ से प्राप्त ब्रह्मचर्य (पूर्वार्ध)
२४.	मानव धर्म	४८.	समझ से प्राप्त ब्रह्मचर्य (उत्तरार्ध)

- ★ दादा भगवान फाउन्डेशन के द्वारा गुजराती भाषा में भी ५५ पुस्तकें प्रकाशित हुई हैं। वेबसाइट www.dadabhagwan.org पर से भी आप ये सभी पुस्तकें प्राप्त कर सकते हैं।
- ★ दादा भगवान फाउन्डेशन के द्वारा हर महीने हिन्दी, गुजराती तथा अंग्रेजी भाषा में “दादावाणी” मैगेजीन प्रकाशित होता है।

‘জ্ঞানবিধি’ আত্মসক্ষাঙ্কাব পোরাব কাবণে ভেদজ্ঞানৰ প্রয়োগ

জ্ঞানবিধি, অনন্ত জন্মৰ পৰা নিজৰ নিজ স্বৰূপৰ, আত্মস্বৰূপৰ অনুভূতিৰ কাবণে তৃষ্ণাতুৰ
মুমুক্ষুসকলৰ কাবণে জ্ঞানী পুৰুষ পৰম পূজ্য দাদা ভগবানৰ আক্ৰম বিজ্ঞানৰ মাধ্যম দ্বাৰা আত্মসক্ষাঙ্কাব
পোৱাৰ কাবণে দিয়া অমূল্য উপহাৰ। জ্ঞানবিধি, মই (আঘা) আৰু মৌৰ (মন-বচন-কায়া) ৰ মাজত
ভেদৰেখা কৰা, জ্ঞানীপুৰুষৰ বিশেষ আধ্যাত্মিক সিদ্ধিৰ দ্বাৰা হোৱা জ্ঞান প্রয়োগ। এই আত্মজ্ঞান দ্বাৰা শাশ্঵ত
আনন্দৰ প্রাপ্তি হয় আৰু চিন্তাবোৰৰ পৰা মুক্তি হ'বলৈ ধৰে। সাংসাৰিক সমস্কৰণ শাস্তিময় হ'বলৈ ধৰে আৰু
ব্যৰহাৰিক সমস্যাবোৰৰ সমাধান প্রাপ্তি কৰাত উপযোগী সিদ্ধ হয়।

ISBN 978-93-86321-57-2

9 789386 321572

Printed in India